

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Maša Deželak

**Odnos do tujcev, imigrantov in azilantov v političnih programih
zahodnoevropskih skrajnodesnih strank**

Diplomsko delo

Ljubljana 2008

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA DRUŽBENE VEDE

Maša Deželak

Mentorica: doc. dr. Sandra Bašić Hrvatin

**Odnos do tujcev, imigrantov in azilantov v političnih programih
zahodnoevropskih skrajnodesnih strank**

Diplomsko delo

Ljubljana 2008

ZAHVALA

Bratu Roku.

Ter očiju in mamici. Brez njiju verjetno tega izdelka ne bi bilo. Njuna neskončna podpora me je vseskozi spodbujala, jezila in pomirjala. In mojim prijateljicam, prijatelju, ki so radodarno prispevali svojo jezikovno znanje pri prevodih političnih manifestov strank.

Nenazadnje pa posebna zahvala mentorici, ki je potrežljivo spremljala moje popravke in me vsa leta študija bodrila in usmerjala.

Odnos do tujcev, imigrantov in azilantov zahodnoevropskih skrajnodesnih strank

V svoji diplomski sem poskušala predstaviti dožemanje tujcev, imigrantov in azilantov skrajne politične desnice, ki sedi v Evropskem parlamentu. Problem izidov volitev dandanes po vsej Evropi ostaja isti, kljub temu, da je skrajna desnica v zatonu. Še pred nekaj leti je bila Evropa skoraj povsem v rokah leveice in takrat je desnica svarila pred intervencionalizmom in birokracijo, ki naj bi se razrastli na račun svobode in svobodnega podjetništva. Vemo, kako zelo so za razvoj ekstermističnih izbruhov pomembne urejene gospodarske razmere. V razmeroma dobrih ekonomijah imajo ljudje posledično manj poslušnosti za desničarsko propagando. Toda takoj, ko pride do poslabšanja gospodarskih razmer ali že samo strahu pred tem, se v ljudeh okrepi potreba po iskanju krivca. S tem pa postanejo dovzetnejši za takšno propagando. In ker so malodane vsi voditelji desnoekstermističnih strank pravi populisti, je to le prilivanje olja na ogenj.

Ključne besede: skrajna desnica, imigranti, tujci, azilanti.

Attitude towards foreigners, immigrants and asylum seekers among western-european extreme right parties

In my thesis I have tried to represent perception of extreme right parties in European parliament regarding foreigners, immigrants and asylum seekers. Even though the extreme right in Europe is in its decline, the election results maintain to show the problem. Few years ago Europe was in the hands of the Left and at that point conservatives and Right warned from interventionism and bureaucracy that were expanding on the account of freedom and entrepreneurship. We all know how very important proper economical situation for development of extremist outbursts is. In relatively well developed economies people usually do not pay much attention for extremists propaganda. But as soon as economical situation turns or even just a fear of that cause people to search for the guilty person. With that they become more susceptible to that kind of propaganda. And since all of the leaders of extreme right parties are true populists, that is just adding oil to the flames.

Key words: extreme right, immigrants, foreigners, asylum seekers.

UVOD	7
1. Glavne ideologije skrajnih desnic	9
1.1 Prisotnost skrajne desnice v Evropskem parlamentu.....	16
1.2 Skupine skrajne desnice v Evropskem parlamentu	18
1.3 Sklep	23
2. Nemčija in Republikanci.....	24
2.1 Migranti kot politično vprašanje	24
2.2 Zgodovina.....	25
2.3 Tujci.....	27
2.4 Azil.....	27
2.5 Sklep	28
3. Avstrija in Avstrijska svobodnjaška stranka	29
3.1 Zgodovina stranke.....	29
3.2 Tujci.....	34
3.3 Azilanti	35
3.4 Sklep	36
4. Velika Britanija in Britanska nacionalna stranka	37
4.1 Začetki moderne Britanske nacionalne stranke	37
4.2 90.-ta leta	37
4.3 BNP pod Nickom Griffinom.....	38
4.4 Politika stranke BNP	39
4.4.1 <i>EU</i>	39
4.4.2 <i>Pravo in red</i>	39
4.4.3 <i>Rasna politika</i>	39
4.4.4 <i>Antisemitizem in zanikanje holokavsta v medijih</i>	40
4.4.5 <i>Imigranti</i>	41
4.5 Sklep	42
5. Švica in Švicarska ljudska stranka	43
5.1 Tujci.....	45
5.2 Sklep	46

6. Španija in Democracia Nacional.....	47
6.1 CEDADE	48
6.2 Holokavst.....	48
6.3 Imigranti.....	49
6.4 Sklep	50
7. Italija in stranka nacionalnega zavezništva	51
7.1 Berlusconi in sindikati.....	53
7.2 Imigracije in tujci	52
7.3 Dogodki v Rimu	54
7.4 Sklep	55
8. Belgija in Vlaams Belang	56
8.1 Izpostavljene teme programa VB	57
8.2 Včeraj in danes	59
8.3 Sklep	59
9. Francija in Front National.....	61
9.1 Kriza v devetdesetih letih prejšnjega stoletja	61
9.2 Po predsedniških volitvah leta 2002.....	62
9.3 Občine.....	63
9.4 Zanikanje holokavsta in drugi problemi.....	64
9.5 Sklep	66
10. ZAKLJUČEK.....	67
11. Literatura	71
Priloge	

UVOD

V svojem diplomskem delu sem poskušala potegniti vzporednice med političnimi programi skrajne desnice v Zahodni Evropi, moje največje zanimanje pa se dotika imigrantov in tujcev. Temu posledično sem prevedla in posebej izpostavila politične programe posameznih strank, s tem, da sem se že v začetku omejila le na meni osebno najbolj zanimive, predvsem na stranke iz držav Zahodne Evrope. Te države so: Avstrija, Nemčija, Švica, Francija, Italija, Belgija, Velika Britanija in Španija.

Še pred časom študija na Fakulteti za družbene vede me je delovanje, razmišljanje in pojavnost skrajnih desničarjev zelo zanimalo. Populizem voditeljev oziroma ustanoviteljev teh strank se z naraščajočimi problemi politik imigrantov in azilantov v Evropi le še veča. Prav vsi voditelji skrajne desnice se v medijih znajo zelo prepričljivo predstaviti, izkoriščajo problematiko tujcev in s tem pritegnejo ogromno medijsko pozornost.

Problemi, s katerimi se soočajo Schengenskem območju pridružene države, niso le problemi držav članic. Vzroki sodobnih mednarodnih migracij so globalni. Glavni razlogi za selitve so predvsem ekonomske narave, saj obstajajo razlike med plačami in v gospodarski razvitosti, niso pa zadostna razlaga, saj je potrebno upoštevati tudi geografske, kulturne, zgodovinske in ostale faktorje.

Osebe se priseljujejo glede na možnosti dela v ciljnem priselitvenem okolju, manj pa se ozirajo na vidike socialne integracije oziroma na ostale kulturne značilnosti novega okolja.

Pri političnih programih se stranke opirajo na slabo ekonomsko situacijo in vedno okrivijo tujce, ki naj bi bili tisti, ki odžirajo delovna mesta. V mnogih državah so ravno priseljenci tisti, ki dvigujejo ekonomski standard države, ki obogatijo državo in ljudi s kulturno raznolikostjo in prispevajo k nataliteti, ki upada v vseh zahodnoevropskih državah. Moja hipoteza sloni na premisi, da imajo vse stranke skrajne desnice v Zahodni Evropi podobno ali celo isto stališče do vprašanj o imigraciji, tujcih, azilantski politiki in evroskepticizma.

Metodologija, ki sem jo uporabila pri raziskavi političnih strank skrajne desnice v izbranih državah, je vsebinska analiza njihovih političnih programov in širše družbenopolitične teme, ki jih definirajo. Analiza sloni na definiranju pojmov imigrant, tujec in azilant. Navedene države

sem izbrala, ker je problem priseljevanja v zahodnoevropske države danes še vedno zelo močan dejavnik, ne le v posameznih državah, ampak tudi znotraj Evropske unije. Le v Bolgariji je zaznan manj kot odstotek priseljevanja, iz vseh ostalih vzhodnoevropskih držav pa ni ene, ki bi zabeležila priseljevanje. Izseljavanje poteka iz Rusije, Bolgarije, Romunije in ostalih vzhodnoevropskih držav na zahod.

Diplomsko delo sestoji iz prvega dela, ki s pomočjo strokovne literature obravnava glavne definicije in pojme, ki jih skrajna desnica izpostavlja v svojih programih.

Drugi del opisuje zgodovino in razvoj strank skrajne desnice v zahodnoevropskih državah, temu pa sledi tretji, najobširnejši del – vsebinski pregled teh strank po izbranih nacionalnih državah.

V zaključku diplome sem povzela glavne značilnosti in izpostavila razlike med programi strank.

1. Glavne ideologije skrajnih desnic

Z izrazom *skrajna desnica* mislimo na stranke, ki so na desni strani levih in desnih političnih orientacij. Vse te stranke združuje poudarjanje etničnega ekskluzivizma – sovražnost do tujcev, imigrantov, azilantov in agresivni nacionalizem ali lokalizem. Desni ekstremizem za zahodne industrijske države ni nov fenomen, saj se zadnjih 40 let giblje v političnem ospredju (Schmidt 1992: 314).

Bistvo skrajne desnice je pojem *drugi*. Besedo razumejo v povezavi z besedo *mi*, gre torej za boj nas proti njim. Drugi in drugačni so obravnavani kot sovražniki (Ramet 1999: 4). Politika organizirane nestrpnosti je v sovražnosti do drugačnosti (ibid.: 27) in to kakršnekoli. S pojmom organizirane nestrpnosti mislimo na tisto nestrpnost, ki razlikuje med skrajno in zmerno desnico, saj je organizirana nestrpnost skrajnejšev naravnana k nasilju nad tujci in zaničevanju šibkih (ibid.). Dandanes je osrednjo vlogo antisemitizma zamenjalo sovraštvo do tujcev.

V desnico sodijo politične stranke, ki imajo v nekaterih parlamentih sedeže na desni strani – gledano od predsednika. Desnica je tudi sinonim za politično in idejno, družbenozorsko usmerjenost s pretežno konzervativno vsebino. Desno usmerjeni vztrajajo pri družbenih, še posebej nacionalnih in verskih izročilih, so torej tradicionalistični. V socialni in ekonomski politiki daje desnica prednost kapitalu pred delom ter vzpodbuja tekmovalnost. V stabilnih demokracijah so desne stranke konzervativne, nacionalistične in tradicionalistične stranke ter se praviloma nazorsko povezujejo z verskimi ustanovami. Zelo težko je natančno določiti, katere stranke so desne, katere leve, zlasti v »novih demokracijah«, saj so tu stranke programske in konceptualno neizčiščene, konfuzne in spreminjajoče se. V stabilnih demokracijah pa govorimo o zmerni desnici, zmernem centru in o skrajni desnici (Sruk 1995: 63).

Primerjava skrajno desnih strank in grupacij v Zahodni Evropi nam kaže vrsto skupnih točk med njimi:

- ponavadi so to manjše razpršene skupine (uspehe ponavadi dosegajo s poudarjanjem problematike priseljencev),
- zastopajo vrsto rasističnih, antisemitskih, nacionalističnih in avtoritarnih idej, pri čemer jedro njihove akcije tvori sovraštvo do tujcev,
- privrženci skrajno desnih skupin spadajo v socialne skupine, katere mislijo, da je njihov socialni položaj ogrožen ali so bile socialne degradirane,
- v desno ekstremnih skupinah še vedno velja vojaški princip ukaza in poslušnosti,
- zmeraj večja toleranca za ideologijo Nouvelle Droite (Nova desnica)¹ vseh evropskih desnih ekstremistov,
- večja militantnost in internacionalizacija so tudi karakteristike desnega ekstremizma v 80-ih letih prejšnjega stoletja (Schmidt 1992: 315).

Rudi Rizman (1998: 249) pa v članku »Radikalna desnica na Slovenskem« navaja, da radikalno desnico najbolj opredeljujejo nestrpnost, protidemokratska stališča, sovraštvo do univerzalnega razuma in poudarjanje tradicionalnih vrednot.

V času komunizma je bila skrajna desnica pojmovana kot »nekaj izven vsakdanjega političnega diskurza, saj je pri mnogih uživala status prepovedanega sadeža« (ibid.). Tako ni nič čudnega, da so bili po »padcu« komunizma nad politiko skrajne desnice mnogi tako navdušeni. Ker razrednega sovražnika ni bilo več, je skrajna desnica ustvarila nove »sovražnike ljudstva«: priseljence, liberalno usmerjene intelektualce, bivše komuniste, ... (ibid.).

Nova desnica je izraz, ki so ga ustvarili po vzoru nove levice, pomeni pa desničarske grupacije, ki so zunaj strank, katere veljajo v parlamentih za meščanskodesničarske. Nova desnica se je pojavila v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja v visoko razvitih in srednje razvitih meščanskih demokracijah. Zajema vse lastnosti politične in nazorske desnice: avtoritarnost, rigidni konzervatizem, bolj ali manj skrajni šovinizem, fašistoidnost -... Novodesničar se od običajnega pripadnika desne stranke loči po tem, da ni vključen v običajno organizirano stranko, zato tudi ni

¹ Nouvelle Droite ali »Nove desnica« je šola politične miselnosti Alaina de Benoista in GRECE (Raziskovalna in študijska skupina Evropske kulture).

podrejen formalni disciplini stranke, temveč iracionalni avtoriteti in kultu osebnosti voditelja novodesničarske grupacije, kateri pripada (Sruk 1995: 216).

Kaj je **ideologija**?

Ideologija je »javni sistem prepričanj in vrednot o človeški družbi«. »Javni« zato, ker privatna in čisto osebno prepričanja ne moremo obravnavati kot ideologijo. »Sistem« zato, ker ideologija vsebuje organiziran skupek idej. Je bolj razločna in natančna kot npr. politična kultura. Sistem »prepričanj in vrednot« nudi tako analizo obstoječe družbe, pa tudi podlago za čustva, usmerjena k idealnemu cilju, čeprav lahko ta cilj predstavlja revizionizem »dobrih starih časov«. O »človeški družbi« pa govori definicija zato, ker so ideologije po vsebini socialne in politične. V praksi jih označuje močna želja privržencev spremeniti svet v skladu z njihovimi ključnimi vrednotami (Hague, Harrop in Breslin 1993: 91).

Nacionalizem (iz lat. *nacsi* »roditi se«; *natio* »rod, narod, rojstvo«) je ena temeljnih ideologij desnih strank. Je »zavest o identiteti, pripadnosti narodu« in tudi »zavedanje različnosti v tej ločeni pripadnosti« (Južnič 1981: 135). »Je torej določeno stanje duha«, prepričanje, da je narod »nezlomljiva oblika družbene organizacije, okvir varnosti in kreativne kulturne energije« (ibid.). Iz tega sledi »čustveno odlivanje tega prepričanja, kar vežemo na domoljubje«, ki se pogosto izraža prek »prepričanja o večvrednosti lastnega naroda v odnosu do drugih narodov« (ibid.). Nacionalizem, opredeljen zgolj kot stanje duha oziroma zavesti o narodni pripadnosti, je »nenatančna kategorija«, dokler te ideologije ne postavimo v konkreten zgodovinski okvir. »Šele družbena gibanja, politični procesi in predvsem konkretni politični sistemi dajejo nacionalizmu dejansko opredelitev« (ibid.). Nacionalizem ima tako pozitivne družbenomoralne implikacije (demokratsko usmerjeni nacionalizem, ki je humano usmerjen iz občutja svobode, gotovosti in moči naroda, širi pozitivno razmerje do drugih narodov in njihovih pripadnikov, še posebej do manjšin) kot tudi nesprejemljive (nedemokratski nacionalizem, katerega smoter je osvajanje, izkoriščanje in podrejanje).

Skrajni nacionalizem je tudi značilnost fašizma. Več o fašizmu bom pisala v nadaljevanju tega poglavja. Tu dodajam Južničevo ugotovitev (ibid.:197), da je to »nekakšna reakcija na pešanje državne moči«. Politični desnici se je zdelo, da država »peša« v času premoči predstavnike demokracije in še bolj seveda z zmagovitim pohodom socializma« (ibid.).

Tisto, kar je značilno za fašizem, je »popolno enačenje države in naroda«. Država je temeljna enota, ki ji človek pripada. »Z državo identificirani narod pa je prava stalnica človekove eksistence, fizične in moralne. Narod zahteva popolno solidarnost ne le v prostoru, temveč tudi v času. V njem so vezi, ki ne družijo le sodobnikov, ampak tudi mrtve in prihajajoče rodove«. Dejavnik izrazitega nacionalizma je rasizem (ibid.). Desnoekstremistične stranke skušajo doseči poenotenje države in naroda skozi notranji proces homogenizacije. Ta pa lahko vključuje ali proces kulturne asimilacije imigrantov v dominantno kulturo, ali promocijo repatriacije in celo izgon tistih, ki niso del dominantne etične skupine². Ena od oblik nacionalizma je tudi ekonomski nacionalizem. Skrajne desne stranke zagovarjajo neoliberalističen ekonomski model, ki je zasnovan na promociji in zaščiti svobodnega trga. Če je potrebno, bi morala država zaščititi narodno gospodarstvo in delavce pred tujo konkurenco, zagovarjati državne subvencije in v skrajnem primeru druge protekcionistične ukrepe. Podobno se skrajnodesne stranke strinjajo z državno podporo, ampak pod pogojem, da je ta namenjena samo »njihovim« ljudem in gospodarstvu.

Fašizem je ideologija, ki zagovarja vzpostavitev močne avtoritarne države, skrajni nacionalizem, agresivnost zopet delavsko gibanje in socializem, rasizem, šovinizem, revanšizem in socialno demagogijo. Kot politični sistem ga zaznamuje odprava ustavne ureditve, princip vodje, nasilna odstranitev demokratičnih sil, militarizacija. Posameznik se mora popolnoma podrediti oziroma absorbirati v skupnost ali socialno skupino. »Ideal je nov človek, heroj, motiviran z dolžnostjo, s častjo in samožrtvovanjem, pripravljen, da posveti svoje življenje slavi svojega naroda in rase, ter da je popolnoma poslušen nadrejenemu vodji« (Južnič 1981: 265–293).

Izraz **neofašizem** označuje fašistična gibanja, organizacije, stranke in doktrine v obdobju po drugi svetovni vojni. Glavni značilnosti sta ekstremno desničarstvo in militantni nacionalizem. Neofašisti še vedno poudarjajo pomen nacionalnega interesa in nacionalne ideje, zagovarjajo načelo pravičnosti znotraj nacionalne skupnosti. Predvsem se usmerjajo proti priseljencem, razpihujejo ksenofobijo, so sovražni do etičnih skupin in imigrantov in zelo nenaklonjeni »alternativni sceni ali kulturi«. Populacijo, ki danes sledi neofašistični ideologiji, sestavljajo stari fašisti in nacionalistično usmerjena mlajša generacija (Sruk 1995: 209).

² Vir: internet 1.

Rasizem je miselnost ali ravnanje, ki temelji na rasnem razlikovanju, zlasti na družbeni vrednosti, pravic. Po tem pojmovanju ljudje različnih ras niso samo različni, ampak neenakovredni. Poudarja nujnost ohranjanja čiste rase (Sruk 1995: 274). Pri rasizmu govorimo o dominaciji ene skupine nad drugo, ki temelji na zaznavanju rasnih razlik. Rasizem poudarja, da v družbi vlada neka hierarhična urejenost, v kateri je določena skupina ljudi superiorna. Rasizma velikokrat ni mogoče ločiti od nacionalizma, šovinizma, ksenofobije, gre za tesno povezane pojave. Sodobni rasizem najpogosteje nastopa kot nekakšna »mešanica« zgoraj naštetih pojavov, odvisno od konkretnih okoliščin, kot so kraj, čas, tradicija, kultura ter verske in politične okoliščine.

Ksenofobija (iz gr. *ksenos* »tujec«, *fobos* »strah«) pomeni iracionalni strah pred tujci in vsem, kar je tuje (Sruk 1995: 174). V praksi ni usmerjen samo proti ljudem, ki prihajajo iz drugih držav, ampak proti vsemu, kar je tuje njihovem »domačemu« načinu življenja in njihovim vrednotam. To pomeni, da skrajne desne stranke svarijo pred možnostjo invazije ljudi iz drugih držav, ki naj bi ogrožali njihov način življenja. Podobno se zaradi tega strahu nasprotuje homoseksualnosti in drugim oblikam »družbenih odstopanj«.

Nacionalsocializem; kot nemški fašizem, ki ga je utemeljil Adolf Hitler. Leta 1919 je Anton Drexler ustanovil Nemško delavsko stranko, ki se je leto pozneje preimenovala v *Nacionalsocialistično nemško delavsko stranko* (NSDAP). Leta 1921 je postal njen vodja Hitler in to ostal do svojega in njenega konca. Leta 1925 je objavljen *Mein Kampf* (»Moj boj«) kot temeljno delo nacionalsocializma. Od Hitlerjevega vzpona na oblast dalje je bil uradna doktrina, državna politika, katere glavne značilnosti so bile: dosledni antidemokratizem, skrajni nacionalizem, šovinizem, genocidni rasizem, antisemitstvo.

Neonacizem; gre za svetovni nazor »belega ljudstva«, ki temelji na idejah in konceptih nemškega utemeljitelja nacizma in rasizma Adolfa Hitlerja. Prepričanje temelji na treh principih (G. L. Rockwell v Urša Golob in Nina Engelman 1998):

- naravni red: vesolju vladajo zakoni narave, ki jih mora upoštevati vsako živo bitje. Ker je človek del narave, mora biti tudi družba strukturirana v skladu z zakoni narave;

- rasni idealizem: temelji na ljubezni do svoje rase in pomeni, da je dobrobit rasne združbe bolj pomembna od posameznikovih interesov. Rasni idealisti ne želijo škodovati ali preganjati katerekoli druge rasne skupine, njihov cilj je zgolj ohranitev svoje rase pred izumrtjem. Prepričani so, da ljudje niso enaki in vsaka rasa vsebuje svoje značilnosti, ki jo razlikujejo od druge. Trdijo, da ima t. i. bela rasa pravico, da neguje svojo biološko, kulturno in politično svobodo; prav tako pa se sme braniti pred fizičnimi, političnimi in ekonomskimi napadi;
- nadaljnji razvoj »bele rase«: rasni idealisti želijo doseči napredek t. i. bele rase, kar je možno z vzpodbujevanjem rojstev med belim prebivalstvom, saj je to najbolj zdravo, najmočnejše in najinteligentnejše. Znanost pa naj bi delovala v smeri uničevanja vseh slabih lastnosti in genskih napak človeštva.

Neonacistično gibanje je danes aktivno v vsaj 33 svetovnih deželah in ima okoli 70 000 privrženecv po vsem svetu, poleg tega pa ima mnogo skritih simpatizerjev. Vedno bolj so neonacisti dejavni na politični sceni, kjer se formirajo uradne ekstremistične stranke, veliko je ilegalnih skupin, ki se med drugim ukvarjajo tudi s terorizmom. Temelji njihovega delovanja so nasilje, sovraštvo in ustrahovanje.

Evroskepticizem pomeni opozicijo pridružitvi evropskim integracijam. Sam pojem sta prvi predstavili Delavska stranka in Konzervativna stranka v Veliki Britaniji, ko sta odkrito zavrnila članstvo svoje države v Evropski uniji. Od takrat se pojem širi in zavzema področja od zavračanja skupne valute, skupne državne federacije ali konfederacije.

Evroskepticizem je povezan s podporo nacionalnih držav in narodne avtonomnosti, katero naj bi načentjal s svojo željo po širjenju.

Pojem se pojavlja v vseh evropskih in neevropskih državah, s tem, da je bil v severnih državah v začetku prejšnjega stoletja najmočnejši, danes pa se je razširil celo v Turčijo, ki še ni članica EU (Špelko 2006: 8).

Tabela 1.1: Politične stranke skrajne desnice v Zahodni Evropi

Država	Stranka	Volilni uspeh	Datum volitev
Avstrija	Avstrijska svobodnjaška stranka	10,2 %	24. 11. 2002
Italija	»Naprej, Italija«	29 %	13. 05. 2001
	Severna Liga	3,9 %	13. 05. 2001
	Nacionalno zavezništvo	12 %	13. 05. 2001
Belgija	Flamski blok	9,9 %	13. 06. 1999
	Nacionalna fronta	1,5 %	13. 06. 1999
Norveška	Stranka napredka	14,6 %	10. 09. 2001
Francija	Nacionalna fronta	17,02 %	21. 04. 2002
Danska	Danska ljudska stranka	12 %	20. 11. 2001
Nemčija	Republikanci	manj kot 1,8 %	22. 09. 2002
	Nemška ljudska stranka	manj kot 1,2 %	22. 09. 2002
Velika Britanija	Britanska nacionalna stranka	manj kot 1 %	01.05. 1997
Nizozemska	Lista Pima Fortuyna	12 %	15. 05. 2002

Vir: Čulaja 2003: 8.

Če povzamemo, je za skrajno desnico značilno poudarjanje tradicionalnih vrednot, avtoritarnost, fašistoidnost, bolj ali manj skrit šovinizem, pretiran nacionalizem, zanikanje človekovih pravic vsem ljudem, iskanje lastnih zgodovinskih korenin in oseb, podobni cilji napadov (tujci), poudarjanje vrednot, kot so družina, narod, močna država. Skrajna desnica ljudi še posebej privlači v času družbenih kriz. Specifična obdobja družbene, ekonomske ali politične krize.

1.1 Prisotnost skrajne desnice v Evropskem parlamentu

V drugem delu mandata Evropskega parlamenta (2004–2009) se je, zlasti zaradi novih poslancev iz Romunije in Bolgarije, število skrajno desno-usmerjenih poslancev dvignilo na 20, kar je omogočilo ustanovitev posebne politične skupine z imenom Identiteta, tradicija in suverenost (v nadaljevanju ITS). So »pisana ogrlica« skrajnih nacionalistov, ki programsko izpostavljajo »krščanske in družinske vrednote«, povezujejo pa jih zlasti rasistični predsodki do drugih in drugačnih.

Nova skupina bo po d' Hondtovem sistemu, po katerem razporedijo funkcije v parlamentu glede na število poslancev, lahko kandidirala za dva podpredsedniška položaja v odborih, dobila pa bo tudi bistveno več časa za nastope poslancev in pravico do dodelitve finančnih sredstev.

»Ton ji daje sedem nacionalistov francoske Nacionalne fronte (vodil jo bo Bruno Gollnisch, ITS), v njej so tudi italijanski fašisti oziroma fašistke (Alessandra Mussolini), nekdanji Haiderjev ideolog »nemške« Avstrije (zlasti Koroške) Andreas Mölzer, šest poslancev rasističnih bolgarskih strank Romania Mare in Ataka, trije predstavniki flamske separatistične stranke, itd.« je zapisala Mojca Drčar Murko, evropska poslanka (Drčar Murko, 2007).

14.11.2007 pa je skupina prenehala obstajati, saj sta jo zapustila romunska poslanca Daniele Buruiană-Aprodu in Cristiana Stanescu. Število članov skupine ITS je padlo pod zahtevanimi 20 poslanci, kot to predvideva 2. odstavek člena 29, Poslovnika Evropskega parlamenta. Poslanci, ki so bili doslej člani skupine, so odslej samostojni poslanci³.

Italijansko socialno gibanje (Movimento sociale italiano, v nadaljevanju MSI) je imelo člane v evropskem parlamentu od leta 1979, vendar je bila skrajna desnica sposobna organizirati svojo skupino šele po uspehu Le Penove Nacionalne fronte leta 1984. Poleg Nacionalne fronte, Flamskega bloka in MSI so skupino sestavljali še člani majhne skrajno desničarske grške stranke Nacionalno politična unija (Ethniki Politiki Enosis) in kasneje John Taylor iz Uradne ulstrske unionistične stranke, ki se je skupini pridružil po razcepu z britanskimi konzervativci. Po volitvah

³ Vir: Internet 2.

leta 1989 se je skrajno desničarska skupina z imenom Tehnična skupina evropske desnice (Technical Group of European Right – v nadaljevanju ER) rekonstruirala, ponovno z Nacionalno fronto kot njeno največjo stranko, toda tokrat z novo izvoljeno nemško Republikansko stranko kot njeno drugo največjo stranko. Ni pa bilo v njej več italijanskega MSI, ki ni želel sodelovati z nemškimi Republikanci v glavnem zaradi razhajanja glede političnega položaja na Južnem Tirolskem, kjer so bili pristaši MSI glasni zagovorniki italijansko govoreče manjšine.

Štirje člani MSI so se zato pridružili Neodvisnim, novo izvoljeni član iz Uradnih ulsterskih unionistov se je pridružil skupini Evropske ljudske stranke, grška Nacionalna politična unija pa je ostala brez predstavnika v Evropskem parlamentu. Skupini pa je uspelo pritegniti novega člana iz Flamskega bloka. Zaradi razhajanj o vprašanjih regionalizma (Nacionalna fronta je močno centralistična, Flamski blok pa regionalističen) so se pojavili dvomi o obstoju skupine, vendar so se na koncu sporazumeli in jo imenovali kot »tehnično«, razhajanja glede tem, kot je regionalizem, pa so ostala. Leta 1992 so Nemci zapustili skupino.

Po volitvah leta 1994 nemškimi Republikancem ni uspelo priti v Parlament, Italijani pa niso bili več voljni za zavezništvo z ostalo skrajno desnico. Tako tej politični usmeritvi ni uspelo ustanoviti skrajne skupine, čeprav bi bila skupina lahko ustanovljena med Nacionalno Fronto, Flamskim Blokom in Avstrijsko svobodnjaško stranko. Vendar je bilo strankam skrajne desnice ljubše neformalno sodelovanje, zaradi majhnosti pa so težko predstavljali vir moči v Parlamentu.

Aprila 1994 sta Silvio Berlusconi in »Forza, Italia« zmagala na nacionalnih volitvah z oblikovanjem novega političnega zavezništva s Severno ligo in s skrajnim desničarskim Nacionalnim zavezništvom. Berlusconijev uspeh je v Evropskem parlamentu »Naprej, Italiji« zagotovil 27 sedežev, Severni ligi 5 in Nacionalnem zavezništvu 11. Ker je bilo malo verjetno, da se bodo stranke, ki so bile doma v vladajoči koaliciji, skladale tudi v Evropskem parlamentu, se je Severna Liga pridružila Evropski liberalno demokratični in reformistični skupini – ELDR, Nacionalno zavezništvo pa je ostalo na skrajni desnici.

Berlusconi ni bil zadovoljen s tem, da nima popolnega dostopa do odločanja v Evropskem parlamentu, zato je takoj zaprosil za pridružitvev Evropski ljudski stranki. S tem bi dvignil ugled

in kredibilnost svoje stranke v domači politiki. Pridružitve naj bi pomenila znamenje predanosti evropskim integracijam in politični kulturi, v kateri se polna participacija v EU pogosto smatra kot kompenzacija za domače slabo vladanje. Mogoče je Berlusconi upal, da bo zmanjšal možnost vrnitve krščanskih demokratov (sedaj znanih kot Partito Popolare), če bo dobil mednarodno priznanje za »Forza, Italia« kot glavno stranko italijanske sredinske desnice. Vendar so zavrnili njen takojšen vstop v Evropsko ljudsko stranko – EPP. Njena povezava z Nacionalnim zavezništvom v domači politiki je povzročila, da so nekateri člani Stranke evropskih socialistov (The Party of European Socialists – PES) zagrozili, da bodo bojkotirali vsako sodelovanje z »Forza, Italia« v parlamentu in v odnosih med PES/EPP. Z zavrnitvijo vstopa v Evropsko ljudsko stranko se je »Forza, Italia« leta 1994 organizirala v skupino z imenom »Naprej, Evropa« (Forza, Europa) in so jo sestavljali člani »Forza, Italia«. Poleti leta 1995 se je skupina pridružila Evropski demokratični aliansi (European Democratic Alliance – EDA) in oblikovala Unijo za Evropo, ki je pozneje postala Unija za Evropo narodov (Union for the Europe of the Nations) (Heidar in Koole 2000: 241).

1.2 Skupine skrajne desnice v Evropskem parlamentu

Skrajno desnico v Evropskem parlamentu tvorijo tri glavne skupine. Prva so neofašistične organizacije, ki zagovarjajo ekonomsko in socialno politiko nacističnih in fašističnih gibanj iz tridesetih in štiridesetih let prejšnjega stoletja ter pogosto uporabljajo iste simbole (v tabeli 1.2 so označene s črko F).

Drugo skupino predstavljajo stranke, ki so nacionalistične in ksenofobične. Izhajajo bodisi iz monarhističnih tradicij (recimo Nacionalno zavezništvo ali Nacionalno politična unija) ali pa so nastale kot protestna gibanja, naperjena proti imigraciji v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja, zanikajo pa povezavo s fašizmom ali nacizmom (v tabeli 1.2 so označene s črko X).

Tretjo skupino pa predstavljajo stranke, ki kombinirajo nacionalistično ideologijo in nezadovoljstvo z moderno državo blaginje (označene z A). Avstrijska svobodnjaška stranka, ki izhaja iz »narodnoliberalne« tradicije iz sredine devetnajstega stoletja, spada v to kategorijo, ker

njeno sedanje »utelešenje« zduružuje nacionalistično/ ksenofobične značilnosti (Hix in Lord 1997: 42).

Tabela 1.2: Imena političnih strank skrajne desnice v državah EU

Država članica	Ime stranke
Avstrija	Avstrijska svobodnjaška stranka X/A
	Nacionaldemokratska stranka F
Belgija	Flamski blok X
	Nacionalna fronta X
Danska	Stranka napredka (Fremskradtpartiet) A
Francija	Nacionalna fronta X
Nemčija	Republikanci X
	Nacionaldemokratska stranka Nemčije F
	Nemška ljudska unija F
Grčija	Nacionalna politična unija X
Italija	Nacionalno zavezništvo X
Luksemburg	Nacionalno gibanje (D'National Bewegong) X
Nizozemska	Demokrati centra (Centrum Democraten) X
Švedska	Nova demokracija (Ny Demokrati) A
Velika Britanija	Britanska nacionalna stranka F
	Nacionalna fronta F

Vir: Hix in Lord: 1997.

Te stranke lahko v Evropskem parlamentu obravnavamo kot eno družino oziroma skupino iz različnih razlogov:

- imajo skladna stališča v odnosu levo – desno: v ekonomskih vprašanjih so nekatere desnoekstremistične stranke bolj liberalne kot druge. Vendar imajo skupna stališča o

mnogih socialnih vprašanjih, kot recimo: vse so protiimigrantske, nasprotujejo splavu, so proti pravicam homoseksualcev;

- nasprotujejo evropskih integracijam: vse stranke ekstremne desnice so nasprotovale ratifikaciji Maastrichtske pogodbe leta 1992; Avstrijska svobodnjaška stranka in Novi demokrati iz Švedske so nasprotovali avstrijskem in švedskemu članstvu v Evropski uniji na referendumih leta 1994. Kar se tiče Evropske unije, obstaja neka napetost v ideologiji skrajne desnice in sicer med ohranitvijo nacionalnih identitet na eni in močnejšo kulturno skupnostjo med »belimi Evropejci« na drugi strani. Skupine, ki zagovarjajo drugo stališče (neofašisti), so majhne, z manjšo volilno podporo (Hix in Lord 1997: 42).

Skupina je bila zaradi svojih skrajnih stališč dejansko pogosto popolnoma blokirana s strani ostalih skupin v Evropskem parlamentu (Nugent 1994: 193). Večina skrajno desničarskih strank so »antisemitske stranke«. Čeprav je njihova opozicija obstoječim političnim sistemom v glavnem usmerjena v nacionalne politične arene, ima to pomembne posledice za njihovo sposobnost sodelovanja na evropskem nivoju. Prvič, njihovo sodelovanje na volitvah v Evropski parlament je bilo pogosto motivirano z željo izkoristiti drugi vzorec evropskih volitev in tako pridobiti moč v domači volilni politiki kot z željo sodelovati z Evropskim parlamentom. Drugič, njihov glavni cilj je čimbolj jasna diferenciacija od sredinske desnice v domači politiki. Poleg tega njihov odnos do imigracijskih in rasnih vprašanj onemogoča zmerni desnici sodelovanje z njimi, tudi če bi stranke desnice to želele (Bell in Lord 1998: 117–130).

Tabela 1.3: Razvoj evropske skrajne desnice v EU parlamentu

Ime stranke	Okrajšava	Polno ime	Ustanovitev	Razpad
Evropska desnica (1984 – 1989)	ER	Skupina Evropske desnice	1984	1989
Evropska desnica (1989 – 1994)	ER	Tehnična skupina evropske desnice	1989	1994
Identiteta, Tradicija, Suverenost	ITS	Identitete, tradicija in suverenost	15. januar 2007	14. november 2007

Vir: Wikipedia, 2007⁴

Med zmerno desnico uvrščamo tri skupine – Evropsko ljudsko stranko in demokrate (European People's Party and European Democrats – EPP-ED), Evropsko liberalno demokratsko in reformistično skupino (European Liberal Democratic and Reformist Group – ELDR) in Unijo za Evropo Narodov (Union for the Europe of the Nations – UEN). UEN je skupina, za katero se zdi, da ima nekaj skrajnih desničarskih elementov, vendar je v glavnem organizirana okoli odnosa do evropske integracije. Tej skupini se je priključilo italijansko Nacionalno zavezništvo.

Evroskeptike (The Europe of Democracies and Diversities Group – EDD) predstavljajo stranke iz štirih držav Evropske unije (Švedska, Danska, Portugalska in Francija), ki so močno kritične do Unije in nadaljnjih evropskih integracij (Bell in Lord 1998: 118).

⁴ Vir: Internet 3.

Tabela 1.4: Razpon ideoloških pozicij znotraj skupin Evropskega parlamenta

	Najbolj levo usmerjene stranke	Najbolj desno usmerjene stranke
EPP	Krščanska ljudska stranka (Christelijke Volkspartij) Belgija	Zmerna zavezniška stranka (Moderata Samlingspartei) Švedska
ELDR	Demokrati 66 (D'66) Nizozemska	Liberalna stranka (Venstre) Danska
UEN	Fianna Fail Irska	Ljudska stranka (Partito popular) Portugalska
NI	Avstrijska svobodnjaška stranka Avstrija	Nacionalna fronta Francija

Vir: Bell in Lord: 1998

1.3 Sklep

Skrajno desnico v Evropskem parlamentu danes predstavljajo nacionalne stranke s posamezniki, saj so se vsi poskusi formiranja enotne politične stranke, ki bi zagovarjala interese vseh skrajnodesnih strank, izjalovili. Prav zato te stranke danes nimajo večjega vpliva na politiko EU. Pa vendar s svojimi predstavniki opozarjajo na probleme, ki se pojavljajo na področjih njihovega političnega interesa.

Enotno nastopajo le pri vprašanjih protiimigrantske politike, nasprotovanju splava in zoper pravicam homoseksualcev. Vse stranke skrajne desnice v Evropskem parlamentu nasprotujejo evropskim integracijam in hkrati izkoriščajo evropske volitve, da bi pridobile moč v nacionalni volilni sferi.

Lahko jih razdelimo v tri različne skupine. Prva so neofašistične organizacije, ki zagovarjajo ekonomsko in socialno politiko nacističnih in fašističnih gibanj. Drugo skupino predstavljajo stranke, ki so nacionalistične in ksenofobične. Izhajajo bodisi iz monarhističnih tradicij ali pa so nastale kot protestna gibanja, naperjena proti imigraciji. Tretja pa so stranke, ki kombinirajo nacionalistično ideologijo in nezadovoljstvo z moderno državo blaginje.

Skrajnodesne stranke, ki sem si jih izbrala v obravnavo, s svojimi nacionalnimi programi izvajajo lastne interese. Skupne teme nacionalnih politik teh strank pa izražajo njihov odnos do imigrantov in tujcev z dobršno mero evroskepticizma. Da bi ugotovili značilnosti in sorodnosti programov in idej skrajno desnih strank v Zahodni Evropi, moramo natančneje pogledati zgodovinsko- in kulturnopolitični položaj v posamezni državi.

2. Nemčija in Republikanci

2.1 Migranti kot politično vprašanje

V osemdesetih letih prejšnjega stoletja je v Nemčiji prišlo do družbenih gibanj, ki so pripeljala do okrepitve skrajno desničarskih strank. Povečala se je brezposelnost, zlasti med mladimi, pritok tujcev je bil čedalje večji, želeli so pridobiti politični azil ali delo, povečevale so se migracije Nemcev samih v Zvezno republiko. Znova so se odprle razprave o »nemškem vprašanju«, zvezi NATO in politik, pomembnih za prihodnost države. Poleg tega je Nemce vznemirjalo dejstvo, da je bila Nemčija več kot 40 let še vedno okupirana in razpolovljena.

Nezaposlenost sicer ni bila zaskrbljujoča, je pa zaradi vztrajnega naraščanja povzročala tesnobo in strah med nemškim prebivalstvom. Veljalo je prepričanje, da bi bilo potrebno zaježiti pritok tujcev v državo. Leta 1987 je bilo v Zvezni republici Nemčiji uradno prijavljenih 4.630.200 tujcev, med njimi največ Turkov (skoraj poldugi milijon), državljanov bivše Jugoslavije (okoli 600.000), Italijanov (okoli 550.000) in Grkov (malo manj kot 300.000). Kar 2.764.200 jih je v Zvezni republici živelo že deset ali več let. Nemških imigrantov iz Vzhodne Evrope, ki jih je bilo do leta 1980 le 460.888, pa je v osemdesetih letih vsako leto prihajalo od 36 do skoraj 80 tisoč. Vsi ti migranti, ki so v nekaterih mestih ustvarili nekakšne gete, in prepričanje Nemcev, da so tujci zgolj breme, je med zahodnimi Nemci povzročalo nestrpnosti in napetosti (Širnik 2002: 52–53).

Tabela 2.1: Nezaposlenost 1980–1990 v odstotkih

	ZDA	VB	Francija	Nemčija
1980	7,0	5,0	6,3	3,8
1981	7,3	8,0	7,4	5,5
1982	9,5	9,4	8,1	7,5
1983	9,5	10,4	8,3	9,1
1984	7,5	10,6	9,7	9,1

1985	7,2	10,8	10,2	9,3
1986	7,0	10,9	10,4	9,0
1987	6,2	9,8	10,6	8,9
1988	5,5	7,8	10,1	8,7
1989	5,3	6,3	9,4	8,0
1990	5,5	5,9	8,9	7,0

Vir: Obranovič in Penko: 2005.

2.2 Zgodovina

Upošteevajoč zgoraj naštetje dejavnike (nezaposlenost in imigracije) ni bilo presenetljivo, da so desničarske stranke v osemdesetih letih prejšnjega stoletja pridobile podporo ljudi. Najmočnejša med njimi je bila še vedno Nationaldemokratische Partei Deutschland (Nacionalnodemokratska nemška stranka, v nadaljevanju NPD), ki je na volitvah v nacionalni parlament leta 1987 pridobila 0,6 odstotka glasov. To je sicer malo, a kljub temu precejšen napredek od leta 1983, ko je zanjo volilo le 0,23 odstotka volivcev. V svoji kampaniji v letu 1987 so se nacionalni demokrati zavzemali za ponovno združitev obeh Nemčij in za tako imenovano vsenemško nevtralnost.

Druga najmočnejša desničarska stranka je bila na novo ustanovljena Nemška ljudska unija (Deutsche Volksunion – DVU v nadaljevanju), ki jo je vodil dr. Gerhard Frey. Za enega od pomembnejših ciljev si je zadal širitev in okrepitev svojih tradicionalno dobrih stikov z nacionalisti v Avstriji, na južnem Tirolskem in v Franciji.

Vseh skrajno-desničarskih organizacij je bilo leta 1987 v Nemčiji 69, skupaj pa so imele približno 25.200 članov. Toda med ljudstvom so imele precej večjo podporo, kot so kazale številke, kar je bilo razvidno iz naklade mnogih desničarskih publikacij. Samo NPD-jev mesečnik Deutsche Stimme je imel na primer leta 1987 naklado 150.000 izvodov.

Leta 1989 so na volitvah v Zahodnem Berlinu velik uspeh doživeli Republikanci (Die Republikaner – REP v nadaljevanju), ki so pridobili kar 7,5 odstotka tamkajšnjih volivcev, medtem ko so bili še leta 1985 praktično neznana stranka. Poleg tega je REP istega leta na

volitvah v Evropski parlament pridobila 7,1 odstotka glasov in s tem šest mandatov (Cox 1994: 416-418).

REP je leta 1983 v Münchnu ustanovil Franz Schönhuber, rojeni Bavarec, ki je med drugo svetovno vojno služil v Waffen SS (posebne Zaščitne enote v nemški vojski, ki jih je vodil Heinrich Himmler). Po vojni se je ukvarjal z novinarstvom in postal član takratne bavarske vodilne stranke Krščansko-demokratske unije (CDU v nadaljevanju). Zaradi objave svojih vojnih spominov je moral leta 1981 zapustiti mesto glavnega urednika bavarske televizije, čez dve leti pa je ustanovil stranko REP. Tej so se pridružili mnogi člani CDU, ki so menili, da njen voditelj – predsednik bavarske vlade Franz Josef Strauss – izvaja preveč pomirljivo politiko do Nemške demokratične republike. Republikanci so v propagandne namene izkoriščali zlasti migracije tujcev ter Nemcev iz Vzhodne Evrope in NDR, zavračali pa so tudi Evropsko skupnost, ki naj bi zacementirala ločenost obeh Nemčij ter v državo uvozila kriminal, droge in mafijo.

V Zahodnem Berlinu je bilo takrat od skupno 1,8 milijona prebivalcev kar 220.000 tujcev in približno 20.000 nemških imigrantov z Vzhoda. Zaskrbljujoč je bil zlasti podatek, da je bilo med volivci REP zelo veliko pripadnikov zahodnoberlinske policije, nekateri naj bi bili celo člani stranke. Po nekaterih ocenah naj bi REP podpiralo kar 20 odstotkov volivcev policistov po vsej državi, zgolj na Bavarskem pa kar 50 odstotkov tamkajšnjih policistov (Širnik 2002: 48). V Zahodnem Berlinu, Baden-Württembergu, Schleswig-Holsteinu in Posarju so bili vodje REP ali njihovi namestniki policisti (ibid.: 54).

Dokaj mlada skrajno-desničarska stranka REP je bila zlasti privlačna za mlade moške (prav tako njej sorodna NPD), medtem ko je bilo v njej izredno malo žensk. Veliko članov je izhajalo iz NPD. Toda še vedno sta bili leta 1989 največji skrajno-desničarski stranki v Nemčiji NPD in DVU, čeprav je obstajalo še mnogo drugih, manjših skupin. Med njimi je bila Svobodna nemška delavska stranka – FAP (Die Freiheitliche Deutsche Arbeitspartei), ki je imela približno petsto članov, hotela pa je vnovič ustanoviti NSDAP kot politično stranko v Zvezni republiki.

2.3 Tujci

V programu nemške Republikanske stranke, ki jo najdemo v prilogi, se zavzemajo za varovanje nemškega jezika pred prevelikim tujejezičnim vplivom. Izpostavlja visok delež tujcev v mnogih mestih in mestnih predelih kot problem nastajanja »paralelnih družb«. Prav tako ne podpira multikulturnih oziroma medkulturnih projektov na nivoju države, saj naj bi vsaka multikulturna družba vodila v »konfliktno«. Zmogljivost sprejemanja tujcev je izčrpana, deloma že presežena, kar za njih predstavlja velik problem integracije. Sprejetje zakona, ki prepoveduje imigracijo, naj bi razbremenilo socialni sistem in dodatna sredstva bi se prerazporedila za podporo nemškim družinam.

Temeljna načela, ki jih zastopa Republikanska stranka, so ohranitev zamrznitve pridobivanja tuje delovne sile, poostren mejni nadzor, prisilni izgon v primeru ponovitve kaznivega dejanja tujca in povečanje sredstev za vrnitev brezposelnih tujcev.

2.4 Azil

Republikanska stranka zahteva izbris ustavne pravice do azila. Politika do azilantov se mora urediti s sprejetjem zakona o azilu, ki naj definira postopek za pridobitev na način, da se pridobitev statusa azilanta omeji na dva sodna postopka in izključitev takoimenovanih zaporednih prošelj. Prav tako se zavzemajo za neposreden izgon vseh zavrnjenih prosilcev in tistih, ki z uničenjem dokumentov poskušajo preprečiti izgon.

2.5 Sklep

Nemci ločijo dva pojma za »tujca«, medtem ko imamo v slovenščini le enega. »*Fremde*« kot neznanec in »*Ausländer*« kot priseljenec, državljan druge države.

Posledica priseljevanja delovne sile iz Turčije in bivše Jugoslavije, je bojazen in celo sovraštvo do tujcev (nemški izraz je *Ausländerfeindlichkeit*). Republikanska stranka se zavzema celo za neprehodnost za pripadnike vzhodno– in južnoevropskih držav, ki bodo sprejete v EU.

Odnos države do nasilja nad tujci je odločilen. Država namreč ni zagotavljala zaščite telesne nedotakljivosti, celo tistim ne, ki so se v državi rodili. To kaže na prešibko angažiranost policije povsod tam, kjer je bilo nasilja do tujcev veliko. Državno neangažiranost za reševanje tovrstnih pojavov, kar je že mejilo na podporo nasilnežem, ter nezadostno institucionalno zaščito tujcev.

V javnosti je država celo poskušala razumeti to nasilniško obnašanje nad tujci in s premilim apelom nezadostno opozorila na probleme in jih tako pustila nekaznovane, kar je še dodatno prispevalo k še večji nestrpnosti in nasilju. Priseljevanje izseljencev je omejeno za osebe, ki lahko dokažejo nemško poreklo in zadostno znanje nemškega jezika.

Republikanska stranka pravi, da je pravica do azila masovno zlorabljena, zato mora biti omejena na izključno politične preganjance. Zavzemajo se za strožjo azilantsko politiko, za preverjanje vzrokov za azil pri odobrenih prošnjah vsaki dve leti in vrnitev ob neupravičenosti vzrokov.

3. Avstrija in Avstrijska svobodnjaška stranka

3.1 Zgodovina stranke

Takoj po zmagi nad nacizmom so v Avstriji začeli ustanavljati razne ilegalne neonacistične organizacije. Sicer je bil maja 1945 v Avstriji sprejet zakon, s katerim so prepovedali vse tovrstne skupine in dejavnosti, in po sprejetju več denacifikacijskih zakonov vseh 536 tisoč nekdanjih nacistov ni imelo volilne pravice. V pogodbi, ki jo je 15. maja 1955 podpisala Avstrija z vojnimi zmagovalci ZDA, ZSSR, Veliko Britanijo in Francijo ter s svojimi sosedi, velja izpostaviti:

- 4. člen, ki prepoveduje vsako velikonemško propagando ali dejavnost,
- 7. člen, ki prepoveduje organizacije, ki škodujejo manjšinam,
- 9. člen, ki prepoveduje fašistične in vojaške dejavnosti, ter
- 10. člen, ki zahteva dosledno spoštovanje naštetih načel⁵.

Leta 1956 je bila ustanovljena Svobodnjaška stranka Avstrije (Freiheitliche Partei Österreich – FPÖ v nadaljevanju), ki je nasledila Verband der Unabhängigen (Federacija neodvisnih, v nadaljevanju VDU). Njen prvi predsednik je bil Anton Reinthaller, mož, ki je bil v Seyssovi vladi ob nasilni priključitvi Avstrije Tretjemu rajhu kmetijski minister. FPÖ je postala zbirališče nekdanjih gauleitnerjev, oficirjev SS in članov nekdanje NSDAP. Leta 1975 je novi predsednik stranke postal Friedrich Peter, nekdanji oficir v eni izmed SS enot, za njim pa takratni graški župan Alexan der Goetz (Širník 2002: 74–76).

Velik šok tako za avstrijsko kot tudi evropsko javnost je leta 1979 povzročil uspeh predsednika skrajno desničarske stranke NDP Norberta Burgerja, ki je istega leta kandidiral za predsednika republike in dobil kar 140.000 glasov⁶.

V osemdesetih letih prejšnjega stoletja zaznamo nedorečenost Avstrije do preteklosti in s tem do nekakšnega toleriranja nekdanjih nacistov in sprejemanje njihovega delovanja. Leta 1987 so

⁵ Vir: Internet 4.

⁶ Vir: Internet 5.

namreč Avstrijci izvolili Kurta Waldheima, ki je bil znan po svojem odnosu do preteklosti, zlasti do tretjega rajha, za predsednika republike. Tudi sam Waldheim se je boril kot vojak nemške vojske v drugi svetovni vojni in z njegovo izvolitvijo sta Zahodna Evropa in ZDA odreagirali z delno izolacijo⁷.

Drugi dejavnik je bil mnogo večji, pomembnejši in dolgotrajnejši. Leta 1989 je s pomočjo ljudske stranke ÖVP (Österreichische Volkspartei) predsednik FPÖ Jörg Haider postal deželni glavar Koroške. Že od leta 1974 je bil član izvršilnega odbora, od leta 1983 pa vodja stranke na Koroškem (ibid.).

Junija 1991 je Haiderja stala njegova pohvala nacistični politiki zaposlovanja položaja koroškega deželnega glavarja. Toda FPÖ je uspešno prebrodila ta dogodek in se na volitvah novembra 1991 z izpostavljanjem problematike imigracij in izkoriščanjem strahu ljudi prebila na drugo mesto s 23- odstotno podporo.

V predvolilnem boju na Dunaju leta 1991 se je koalicija ljudske stranke (ÖVP) in socialnih demokratov (SPÖ) skušala svobodnjakom postaviti po robu z uvedbo restriktivnih ukrepov za tujce – celo tiste, ki so v Avstriji živeli že več let.

Parlamentarne volitve leta 1994 so šokirale obe vodilni stranki, saj prvič po letu 1945 nista mogli sami oblikovati dvotretjinske večine v nacionalnem parlamentu, ki je bila potrebna za sprejem pomembnih ustavnih zakonov. FPÖ je z milijonom volivcev postala ena najuspešnejših desničarskih strank v Evropi. Poleg zahtev za ustavitev oziroma zajezev imigracije so v volilni kampaniji svobodnjaki nasprotovali tudi pridružitvi Avstrije Evropski uniji.

Stranko je zato leta 1993 zapustila ena njenih najbolj znanih politikark Heide Schmidt in skupaj s še nekaterimi ustanovila Liberalni forum. To je bil za FPÖ kar precejšen udarec, ki se mu je leta 1994 pridružil še hujši – dve tretjini Avstrijcev sta namreč na referendumu za vstop v Evropsko unijo podprli pridružitve Avstrije EU in s prvim januarjem 1995 je Avstrija postala članica Evropske unije.

⁷ Vir: Internet 6.

Avstrija se je v letu 1995 soočala s precejšnjimi težavami. Vladajoča koalicija CDU/ÖVP je zaradi notranjih trenj razpadla, Evropska unija pa se ni izkazala za obljubljeni deželni, zato se je med Avstrijci začel širiti evroskepticizem. Glavni razlog za razpad koalicije je bil alarmanten proračunski primanjkljaj, ki je v tistem letu presegal pet odstotkov nacionalnega BDP-ja in ga je bilo potrebno zmanjšati na tri, da bi Avstrija dosegla kriterije za članstvo v Evropski monetarni uniji (EMU).

Marca 1996 je bila oblikovana nova rdeče-črna vlada, ki so ji ostale težave s proračunskim primanjkljajem, konceptom države blaginje in povečevanjem brezposelnosti. Dosegli so soglasje, da je treba zmanjševati javno porabo, glasni ukrepi za doseg cilja pa so bili: zamrznitev plač javnih uslužbencev, zmanjšanje denarne podpore študentom in družinam, strožji nadzor, ki bi preprečeval zlorabe.

Svobodnjaki so si po volitvah hitro opomogli in na volitvah v Evropski parlament zaradi naraščajočega evroskepticizma in razočaranja nad življenjem v EU vnovič beležili porast glasov. V predvolilnem boju so napadali vlado, Evropsko unijo in kot alternativo zagovarjali konfederacijo suverenih držav. Trdili so, da mora biti EU bolj demokratična, odprta in bližje potrebam državljanom ter kritizirali njen centralizem. Haider je EU okrivil celo za naraščanje brezposelnosti v Avstriji.

Volitve v Evropski parlament so potekale na isti dan kot dunajske občinske volitve. Svobodnjaški slogan na Dunaju je bil: »Dunaj ne sme postati Chicago!«, s katerim so izpostavili problem visoke stopnje kriminala, ki so ga seveda pripisovali tujcem. Na obojih volitvah so bili največji zmagovalci prav oni, saj so na volitvah v Evropski parlament dosegli 27,53 odstotka glasov. Poraženci so bili socialisti z 29,15 odstotka glasov. Za svobodnjake je volilo precej delavcev, ki so pretekla leta volili socialiste, SPÖ pa je izgubila večino v dunajskem parlamentu. Zadovoljni so bili lahko tudi v ÖVP, ki je na volitvah v Evropski parlament dobila večino glasov, in sicer 29,65 odstotka, čeprav je na dunajskih sodila med poražence.

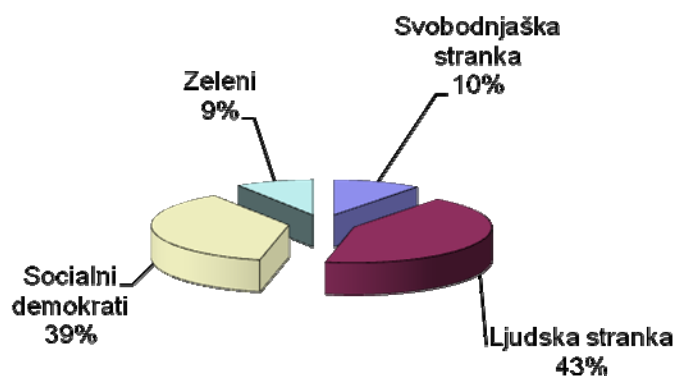
Marca 1999 je FPÖ na lokalnih volitvah na Koroškem – eni od devetih avstrijskih pokrajin – pridobila dobrih 42 odstotkov glasov volivcev, s čimer se je končala vse od konca druge svetovne vojne trajajoča prevlada socialistov na Koroškem. Haider je bil s pomočjo ljudske stranke, katere poslanci so se pri glasovanju vzdržali, izvoljen na mesto deželnega vladarja, ki ga je zasedel že

leta 1989, a je moral zaradi svojih opazk o nacistični zaposlovalni politiki 1991 odstopiti s položaja⁸.

Na volitvah v nacionalni parlament so svobodnjaki dobili rekordnih 26,9 odstotka glasov, s čimer so se uvrstili na drugo mesto po moči parlamentarnih strank. Prehiteli so ÖVP, za katero je volilo 26 odstotkov ljudi, najmočnejša pa je s 33–odstotno podporo ostala SPÖ. Temu navkljub pa socialisti z rezultati niso mogli biti preveč zadovoljni, saj so od zadnjih volitev izgubili 4,7 odstotka volivcev, svobodnjaki so pridobili 5,3 odstotka, zelene je volilo 7,4 odstotka volivcev, za Liberalni forum pa le 3,4 odstotka, s čimer niso dosegli volilnega praga za vstop v parlament⁹.

Graf 3.1.1: rezultati avstrijskih volitev leta 1999

Rezultati avstrijskih volitev leta 1999

Vir: BBC 2006⁹.

⁸ Internet 7.

⁹ Internet 8 in 9.

Haider je bil pripravljen stopiti v koalicijo tako z SPÖ kot z ÖVP in koncem januarja 2000, po skoraj štirih mesecih koalicijske vlade, sta se za skupno vladanje dogovorili ÖVP in FPÖ ter v začetku februarja vlado tudi dokončno oblikovali (ibid.).

Vstop skrajno–desničarskih svobodnjakov pod vodstvom Haiderja v vlado je šokiral Evropo, Izrael in ZDA sta celo zagrozili z mednarodno izolacijo. Avstrijski predsednik Klestil se je znašel v precepu – ali naj popusti mednarodnemu pritisku, razpiše nove volitve in s tem tvega še večjo zmago FPÖ, ali naj upošteva voljo ljudstva, ki je vendarle volilo na svobodnih in demokratičnih volitvah, in sprejme koalicijo ljudske stranke s svobodnjaki. S tem bi tvegala mednarodno diplomatsko in celo ekonomsko izolacijo. Izrael je grozil z odpoklicem svojega veleposlanika na Dunaju, na tisoče Avstrijcev je množično demonstriralo proti načrtovani koaliciji. Da bi omilil pritiske svetovne javnosti, je Klestil od bodočih koalicijskih partneric zahteval pisno zagotovilo, s katerim bi se zavezali k spoštovanju evropskih demokratičnih vrednot¹⁰.

Wolfgang Schüssel in Jörg Haider sta podpisala tako imenovani »vladni manifesto«, v katerem sta se zavezala k spoštovanju osnovnih vrednot, zapisanih v avstrijski ustavi, avstrijskem zakonu in evropskih pogodbah. Po zaprisegi nove vlade je Izrael odpoklical svojega veleposlanika, Evropska unija pa je začela uresničevati napovedane diplomatske sankcije. Večina avstrijskega prebivalstva se je zaradi vseh teh zunanjih pritiskov in groženj postavila na Haiderjevo stran, četudi zanj niso volili, ker so čutili, kot da jim Evropa in svet skušata odvzeti njihove temeljne politične pravice in da se neupravičeno vmešavajo v avstrijske notranje zadeve.

Konec februarja leta 2000 je Haider, da bi pomiril svetovne in evropske voditelje, odstopil kot predsednik stranke (a ostal deželni glavar Koroške), kar pa ni dalo zelenih učinkov. Diplomatske sankcije so ostale in v naslednjih mesecih je Evropska unija pozorno spremljala vsak korak nove avstrijske vlade. Številni politični analitiki so ob Haiderjevem odstopu menili, da gre le za taktično potezo, s katero je hotel omehčati svetovno javnost in se umakniti pred sovražno pozornostjo¹¹. Septembra 2000 so vse članice Evropske unije prenehale izvajati ukrepe diplomatske osamitve in vnovič vzpostavile normalne diplomatske odnose z Avstrijo.

¹⁰ Vir: Internet 10.

¹¹ Vir: Internet 11.

V novembru 2004 je FPÖ dobila le 10 odstotkov glasov in s tem dosegla največji poraz od leta 1999, ko je bila v samem vrhu¹².

Takoj po izvolitvi novega slovenskega predsednika Türka Haider svari, da bi »slovensko predsedovanje EU zlorabil za internacionalizacijo koroškega vprašanja dvojezičnosti krajevnih tabel in si prizadeval za pravno nasledstvo po Jugoslaviji. To bi bil zgodovinsko in politično gledano popoln nesmisel, ki ga zastopajo včerajšnji komunisti« (Dnevnik, 12. 11. 2007).

3.2 Tujci

V svojem političnem programu FPÖ izjavlja, da Avstrija ni država priseljencev in se zavzema za ustavitev priseljavanja. Ustanovitev državnega sekretariata je ena izmed glavnih nalog, ki se bo ukvarjal z vračanjem tujcev. Prav tako si želijo vzpostaviti policijo za tujce, ki se bo ukvarjala izključno z zadevami, ki se tičejo tujcev, vključno z vedno večjo kriminaliteto tujcev. Ta enota bo imela posebne pristojnosti, znanje jezikov in bo povezana z drugimi oddelki policije. Uvedba vizumov za vse države, razen za Švico in Norveško se jim zdi nujna.

Uradni jezik v Avstriji je nemščina in tujci morajo sami poskrbeti in financirati vse potrebne uradne prevode dokumentov in tolmače. Kot nujna pogoja za podelitev državljanstva izpostavljajo petnajstletno trajno in legalno bivanje v Avstriji, skupaj z zadostnim znanjem nemškega jezika in poznavanjem dežele.

Zagovarjajo zaposlovanje za tujce le v primeru, če v določeni poklicni veji obstaja primanjkljaj, ki se ga ne da v kratkem odpraviti. Tuji delavci naj bi izgubili dovoljenje za bivanje, če so dalj časa in večkrat brezposelni in ogrožajo socialno državo.

Tujci, ki delajo na črno, morajo biti nemudoma, ko se ugotovi, da nimajo dovoljenja za bivanje ali delo, izgnani v državo porekla.

Tuji delavci si morajo urediti lastno socialno zavarovanje, ki velja za začasno bivanje v Avstriji.

Tujci, ki storijo kriminalno dejanje, naj bi bili nemudoma izgnani, dodatno pa se jih kaznuje s prepovedjo prihoda v državo. Avstrijsko državljanstvo se tem ljudem odvzame. FPÖ predlaga takojšnjo ukinitvev posebnih pravic turškim državljanom.

¹² Vir: Internet 12.

3.3 Azilanti

Pri pridobitvi azila FPÖ izpostavlja dolžnost, da prosilec dokaže upravičenost prošnje. Nejasni in napačni podatki se kaznujejo z izgonom iz države, prav tako tisti, ki v državo vstopijo brez vsakršnih identifikacijskih dokumentov. Razlog »travmatiziranje« se naj takoj ukine, prav tako prošnje, katerih državljani izhajajo iz držav tretjega sveta, kot tudi tistim, ki zagrešijo kaznivo dejanje.

3.4 Sklep

Ko primerjamo politične, ekonomske, sociološke in druge okoliščine pred drugo svetovno vojno in danes, je očitno, da so se razmere močno spremenile in da nekateri dejavniki, ki pripomorejo k uveljavitvi nacionalističnih idej, teženj, izgubijo svojo moč. Danes v Nemčiji in Avstriji ne moremo govoriti o šibki demokratični tradiciji, o neuveljavljenosti demokratičnih institucij, saj se je demokracija dodobra usidrala v legitimni način vladanja.

Pomemben dejavnik, ki ima očitno danes velik vpliv na večjo ali manjšo moč desničarskih, neonacističnih organizacij, je nedvomno narodov kolektivni obračun s preteklostjo ter sprejetje odgovornosti za drugo svetovno vojno in zločine zoper človeštvo.

V Nemčiji so izpeljali denacifikacijo, razgalili nacistično politiko in demistificirali nacistične »heroje«. Nasprotno pa je bil ta proces v Avstriji le polovičen, saj so bile politične razmere pred nasilno priključitvijo Avstrije Nemčiji v prejšnjem stoletju precej zapletene in razumevanje avstrijskega položaja se je vedno gibalo med prvo nacistično žrtvijo na eni strani in nacistično sokrivdo na drugi.

Zaradi tega so se Avstrijci soočenju s svojo preteklostjo in odgovornostjo v precejšnji meri izognili, kar se kaže danes v večji strpnosti Avstrijcev do nacionalističnih teženj. Nadalje imajo za razliko od Nemcev tudi osrednjo politično osebnost s karizmatičnim nabojem – Haiderja –, ki s svojo karizmo in populizmom utegne pridobiti nezanemarljivo število volivcev. Poleg tega mu je bila v devetdesetih letih prejšnjega stoletja v prid notranjepolitična nestabilnost, proračunske težave in spremembe zaradi vstopa v Evropsko unijo.

V svojem volilnih programih Haiderjeva FPÖ izpostavlja problem politike imigracij, želi namreč uvesti biometrične ukrepe za identifikacijo prosilcev azila in jo prenesti na celotno območje EU. Stranka si želi boljših programov tudi na nivoju EU za pomoč in razvoj v državah azilantov pod pogojem, da se sklenejo tudi sporazumi v vrnitvi v državo porekla.

4. Velika Britanija in Britanska nacionalna stranka

4.1 Začetki moderne Britanske nacionalne stranke (BNP v nadaljevanju)

Današnja BNP ima korenine v Novi nacionalni fronti, ki jo je ustanovil John Tyndall leta 1980. John Tyndall je bil tudi predsednik Nacionalne fronte (NF v nadaljevanju). Leta 1982 ste se Nova nacionalna fronta in frakcija razpadajočega Britanskega gibanja (British Movement) združili v novo stranko, katere voditelj je postal Tyndall, Ray Hill pa namestnik (Hill je bil predsednik Britanskega gibanja).

Leta 1983, na svojih prvih volitvah, je stranka predstavila 53 kandidatov, tri več, kot je bilo določeno za predstavitev na javni televiziji v volilnem obdobju. Tyndall je s spretnim manevrom dosegel, da je predstavitev dosegla učinek kontraverznosti¹³.

Na Kanalu 4, v oddaji Pravica do odgovora je Tyndall opozoril na edino razliko med njegovo stranko in med NF, to pa je, da njegovi člani stranke še tolerirajo homoseksualce iz vladnega kabineta in zato upa na ponovno združitev strank.

Stranka je dobila le 14.621 glasov, na naslednjih volitvah leta 1987 pa je predstavila le dva kandidata.

4.2 90-ta leta

Stranka si je po finančnih problemih uspela leta 1989 urediti glavno predstavništvo v Wellingu, v južnem delu Londona. Prav v tem predelu Londona je bilo zaslediti naraščajoč priliv imigrantov iz Bangladeša, kar je pripeljalo do kampanije »Branite pravice belih«. V dveh lokalnih okrožjih je stranka zasedla tretje mesto leta 1990, 1. oktobra 1992 pa je dosegla kar 20 odstotkov v Millwalskem okrožju.

Kljub majhnemu volilnemu rezultatu, pa je stranka kasneje pridobila na prepoznavnosti in priljubljenosti.

¹³ Oddaja je prikazovala Tyndalla z dvema nacionalnima zastavama ob straneh, prikazovali pa so nemire v Brixtonu med njegovim govorom, ki je spodbujal k nacionalizmu. (vir: Internet 13).

4.3 BNP pod Nickom Griffinom

Nick Griffin se je stranki pridružil leta 1995 in že leta 1999 zamenjal Tyndalla kot voditelja stranke po strankinih volitvah. Takoj je začel s programom modernizacije stila BNP in sicer je preoblikoval politiko prisilnega vračanja »ne-belcev« nazaj v domovino in jo pohvalil kot »močno ohrabritev za prostovoljno odločitev«¹⁴.

Na lokalnih volitvah leta 2002 je stranka zasedla tri mesta v Burnleyu in približno 20 odstotkov glasov v okrožjih, kjer je bila zastopana. V Oldham Westu in Roytonu pa so zaradi rasnih nemirov tri tedne pred volitvami pridobili celo 16,4 odstotka glasov¹⁵.

Povečan volilni uspeh pa je pripeljal stranko pod drobnogled medijev. Julija 2004 je bil na BBC-ju, britanski javni televiziji, objavljen dokumentarni film Jasona Gwynneja, ki se je skrivno priključil BNP in objavil posnetke, ko je Nick Griffin islam označil za »sprevrženo religijo«¹⁶. Dan po objavi dokumentarne oddaje je Barclay Banka zamrznila strankin račun, kasneje pa ga tudi ukinila. Izjava Griffina ni temeljila le na tem, da ni nelegalno kritizirati islam, za kar sta bila s strankarskim kolegom obtožena.– Oba sta bila namreč spoznana za kriva k napeljevanju k rasnemu sovraštvu¹⁷. Septembra 2007 je časopis The Telegraph objavil, da je »spletna stran Britanske nacionalne stranke najbolj obiskana spletna stran v Združenem kraljestvu«¹⁸.

Na lokalnih volitvah junija 2004 je stranka povečala število kandidatov iz 17 na 21. Izgubila je predstavnike v Blackburnu, Thurrocku, Dudleyu in Sandwellu, obdržala pa tiste, ki jih ima v Broxbournu, Burnleyu, Kirkleesu, Calderdalju in Stoke-on-Trentu.

Junija 2004, ko so se bližale volitve v Evropski parlament, je stranka predlagala 22 kandidatov, vednar ji ni uspelo dobiti niti enega sedeža. Izgubili so zaradi evroskepticizma in anti-imigracijske politike¹⁹. Tarča napadov BNP-ja so muslimani, azilanti in priseljenci. Kritiko do oblasti so sedaj omilili, kar je pripomoglo do večje medijske izpostavljenosti.

¹⁴ Vir: Internet 14.

¹⁵ Vir: Internet 15.

¹⁶ Vir: Internet 16.

¹⁷ Vir: Internet 17.

¹⁸ Vir: Internet 18.

¹⁹ Vir: Internet 19.

4.4 Politika stranke BNP

Po tem, ko je Griffin prevzel vodstvo stranke, je BNP postala manj ekstremna in bolj podobna Avstrijski svobodnjaški stranki. Zavzela je bolj evroskeptični položaj in se pridružila podobnim politikam strank skrajne desnice v Zahodni Evropi. To naj bi bil faktor uspeha pri volitvah v letih 1990 in 2000.

4.4.1 EU

Stranka BNP se zavzema za izstop Velike Britanije iz Evropske unije.

4.4.2 Pravo in red

Kot dodatek k ponovni uveljavitvi telesne kazni za manjše kriminalce in vandale ter smrtni kazni za pedofile, teroriste in morilce, ko jim je dokazana krivda, BNP obljublja ječo za vsakogar, ki napade delavca, zaposlenega v nacionalnem zdravstvu. Krivdo lahko manjši kriminalci poplačajo tako, da plačajo kazen tistim, ki so jih napadli, in ne vladi. To imenujejo »obnovitvena pravica«²⁰.

4.4.3 Rasna politika

Na svojem začetku je bila BNP rasistična stranka. Zelo jasno so zastopali svoja prepričanja leta 1993, ko so namestnika stranke Richarda Edmondsa vprašali, če je rasist. »Smo 100 odstotni rasisti, da«²¹. John Tyndall je izjavil, da je »Moj boj je moja biblija«²².

Stranka zahteva, da so vsi člani BNP belci in pravi, da tudi tisti, ki so rojeni v Veliki Britaniji in so »nebeli«, niso Angleži. Griffin tiste, ki živijo v Veliki Britaniji in niso Evropejci, označuje za

²⁰ Vir: Internet 20.

²¹ Vir: Internet 21.

²² »Mein Kampf is my bible«, vir: Internet 22.

goste²³. Rasa je najpomembnejši faktor pri razumevanju naroda in njegove identitete. BNP je zoper mešane zakone oziroma partnerstva, saj je bela rasa po mešanju onesnažena in se s tem vrača v predzgodovinske čase²⁴.

»Kljub temu, da BNP ni rasistična stranka, ne sme postati multi-rasistična. Naša primarna skrb je zagotoviti varno prihodnost belim otrokom. Ne sovražimo nikogar, posebej pa ne otrok iz mešanih partnerstev, ki so najbolj tragične žrtve večkulturnega rasizma, hkrati pa to ne pomeni, da pojmujeemo mešanje ras kot moralno in normalno. To ni res in nikoli ne bo.«²⁵.

4.4.4 Antisemitizem in zanikanje holokavsta v medijih

Nick Griffin in člani stranke so v zgodnjih časih razvoja stranke zagovarjali tako antisemitizem kot zanikanje holokavsta, dandanes pa pojmujejo ta pojem kot zastarel²⁶.

V časniku The Sunday Times iz leta 1988 je bil objavljen članek, v katerem je takratni namestnik vodje stranke Richard Edmonds holokavst označil za zlobno prevaro²⁷. Kljub temu, da John Tyndall ni bil takrat seznanjen s to publikacijo, je izjavil, da ima Edmonds vso njegovo podporo.

Podobna situacija se je zgodila leta 2002, ko so na Channel 4 objavili dokumentarec, ki prikazuje Marka Colletta, ki salutira Adolfu Hitlerju in izjavlja: »Nikoli sicer ne bom tega izrekel pred kamero, vendar so bili Židi pregnani iz vseh držav, ne le iz Velike Britanije. To ni samo pregon. Brez dima ni ognja«²⁸.

Prikazani so tudi obiskovalci festivala »Rdeče, Belo in Modro«, ki so nosili nacistične uniforme. Collett je po objavi dokumentarnega filma odstopil, vendar se je na pobudo Nicka Griffina kmalu tudi vrnil.

²³ Vir: Internet 23.

²⁴ Vir: Internet 24.

²⁵ Vir: Internet 25.

²⁶ Vir: Internet 26.

²⁷ Vir: Internet 27.

²⁸ Vir: Internet28.

Leta 2006 je bil objavljen posnetek Scotta McLeana, strankinega namestnika, ko salutira ob gorečem križu belih separatistov in poje pesmi ter se šali na račun Auschwitz²⁹.

Stranka BNP se poskuša oddaljiti od teorij zarot antisemitizma, ki so jo ovirale zadnjih dvajset let. »Pravi nasprotniki so Angleži, anglosaksonskih in liberalnih korenin ter neskončen val islamistov, ki se zbirajo na našem otoku, kateremu želijo približati svojo barbarsko religijo«³⁰. To po njihovem prepričanju vodi v »islamizacijo« Velike Britanije.

4.4.5 Imigranti

Programske smernice stranke BNP nakazujejo na ogroženost Velike Britanije s strani imigrantov. Zavzemajo se za povečano angažiranost na področju sistema priseljevanja in za sprejetje strožjih meril pri varovanju državne varnosti, kot je recimo povišanje financiranja mejne kontrole za 500 odstotkov, povečanje števila policistov na mejnih kontrolnih točkah, itd.

Še posebej je izražena kritičnost do protiteroristične zakonodaje, ki naj bi bila preslaba za reševanje novih globalnih pojavov terorizma. In to je bila ena izmed bolj izpostavljenih kritik na račun nekdanjega premierja Blaira.

To pa kaže na zavajanja, ki so jih širili argumenti levo-usmerjenih; ne gre le za diskriminatorno obtožbo, ampak kaže na dejstvo, da se v Veliki Britaniji kriminaliteta zvišuje.

Številke o nezaposlenosti, socialnih podporah in izobraževalnih napakah govorijo podobno zgodbo za več tujih etničnih skupin. To kaže na dejstvo, da sprejem takšnih oseb v državo v velikem številu pomeni izbiro revnejše, nasilnejše, bolj odvisne in slabše izobražene družbe³¹.

Političen program BNP temelji na naslednjih premisah:

- izgonu dveh milijonov tuje priseljenih ljudi,
- izgonu vseh, ki so storili kriminalno dejanje in katere državljanstvo ni britansko,

²⁹ Vir: Internet 29.

³⁰ Vir: Internet 30.

³¹ Vir: Internet 31.

- ponovnem pregledu vseh prošelj za državljanstvo in bivanje in preverjanju, če podatki še ustrezajo,
- ponudbi dovoljenja tistim tujim prebivalcem, ki želijo takoj zapustiti državo,
- zaustavitvi vse nadaljnje imigracije, razen za izjemne primere,
- zavrnitvi vseh azilantov, ki so prešli ostale »varne« države.

4.5 Sklep

Angleška BNP si želi kar najstrožje zakone na področju priseljevanja ljudi. Zavzemajo se za izgon dveh milijonov tuje-priseljenih ljudi, ki so v Veliki Britaniji storili kaznivo dejanje.

Stranka je bila obtožena, da ima povezave z loyalističnimi paramilitanti³² iz Severne Irske.

Griffin je povabil celo neonaciste iz gibanja »Blood and Honour³³«, ki pa so vsakršno sodelovanje z BNP zavrnil, saj jo pojmujejo kot preveč popustljivo.

Stranka slovi po svoji hujskaški retoriki, za kar so bili mnogi člani že kazensko preganjani. Prav zato se porajajo dvomi, da bi se v primeru prevzema oblasti stranka zavezala k upoštevanju zakonov, ker jih je doslej selektivno uporabljala sebi v prid.

Naraščajoča migracija iz Francije jim dela nemalo skrbi, prav zato se BNP zavzema za zavrnitev teh azilantov, ker so prešli »varno« državo in v Veliki Britaniji ne potrebujejo zatočišča. Tako, kot vse ostale skrajnodesne stranke, želi BNP uzakoniti doživljenjsko prepoved vstopa v državo tistim tujcem, ki so storili kriminalno dejanje in jih izgnati iz države. Problem beguncev pa zahteva drugačen pristop, saj azilantsko politiko v Veliki Britaniji ne pojmujejo kot britanski, ampak svetovni problem, katerega pristop do reševanja zahteva sodelovanje vseh držav, ki se soočajo s priseljevanjem.

³² Lojalisti si prizadevajo za politično združitev Velike Britanije in so zoper politično združitev republike Irske. V zadnjem času se pojem nanaša ne militantne unioniste, ki imajo ponavadi protestantske korenine. Te militantne skupine najdemo med drugim tudi kot politične frakcije v BNP, Britanski Nacionalni Fronti in Combat 18 skupini(vir:Internet 32).

³³ Blood & Honour (Kri & Čast) je neonacistična glasbena mreža, ustanovljena leta 1987. Ta skupina se nanaša na bele skinheade in ostale bele nacionaliste. Glasbo in koncerte skinhead skupin organizira in promovira Rock Against Communism (RAC). Blood & Honour povzema svoje ime po Hitlerjevi mladini, Blut and Ehre (vir: Internet 33).

5. Švica in Švicarska ljudska stranka

Švicarska ljudska stranka (Schweizerische Volkspartei, v nadaljevanju SVP), ki je znana tudi pod imenom Demokratična stranka centra, je bila sprva stranka kmetov. Vsebovala je skrajnodesni populizem že od leta 1980 pod okriljem Cristopha Blocherja, industrijskega milijonarja. V letih 1990 in 2000 je svoj volilni rezultat več kot podvojila, in sicer na 29 odstotkov glasov. Danes je Blocher tiskovni predstavnik stranke, njen predsednik pa je Ueli Maurer.

Prav Blocher je s finančno pomočjo podprl kampanjo zoper vstop Švice v Evropsko unijo in Združene narode. Na višku Kosovske krize je SVP podprla kampanjo zoper prosilce azila. Ta stranka še vedno vodi kampanjo zoper Švicarsko komisijo proti rasizmu, ki jo obtožuje antisemitizma. Obtožuje namreč židovske organizacije, ki iščejo kompenzacije švicarskih bank za bančne račune in imetje, katero je bilo zaseženo med holokavstom³⁴.

SVP se identificira z: nasprotovanjem pristopu Švice v EU, antiimigrantsko politiko, obtoženi so za rasistične izjave, češ, da Albanci in Afričani trgujejo z drogo, ena bolj zanimivih pa je beseda »zamorec« na plakatu v kampanji za izgon tujcev iz države³⁵.

Oktober 2003 so SVP na nacionalnih volitvah dobili največji delež glasov, in sicer 26,6 odstotka. Sedeža imata še danes Samuel Schmidt in Cristoph Blocher. Po besedah slednjega si Švica zelo očitno želi sprememb³⁶. Švicarski parlament je podelil sedem mandatov SVP-ju. Stranka ima sedaj 63 sedežev v parlamentu in dva predstavnika v Senatu. Ključne teme, ki so jih predstavili med kampanjo, so bili ukrepi zoper previsoke davke, močnejša povezava z evropskim gospodarskim prostorom in strožji azilantski zakoni.

Kampanja z imenom *Aktion für eine unabhängige und neutrale Schweiz* (Kampanja za neodvisno in nevtralno Švico – AUNS) pa je vodila glavna pogajanja zoper vstop države v EU. Je skrajno desno usmerjena in močno povezana s SVP. Ustanovljena je bila leta 1986, njen predsednik Christoph Blocher pa je stranko vodil od 1986 do 2003. Njena glavna težišča so bila namenjena

³⁴ Vir: Internet 34.

³⁵ Vir: Internet 35.

³⁶ Vir: Internet 36.

zoper participaciji švicarske vojske v mirovnih misijah Združenih narodov, zoper pristopu Švice Združenim narodom, proti bilateralnim pogodbam z Evropsko unijo (vključno s Schengensko direktivo) kot tudi plačilu EU za Kohezijski sklad. Sicer to združenje ni najbolj volilno prepričljivo, saj s svojim populizmom ne pritegne dovolj volilcev.

Tabela 5.1: Volitve od 1971 do 2007

leto volitev	1971	1975	1979	1983	1987	1991	1995	1999	2003	2007
FDP/PRD	49	47	51	54	51	44	45	43	36	31
CVDP/PDC	44	46	44	42	42	35	34	35	28	31
SPS/PSS	46	55	51	47	41	41	54	51	52	43
SVP/UDC	23	21	23	23	25	25	29	44	55	62

Vir: spletna stran Švicarskega nacionalnega parlamenta, 2007³⁷

FDP/PRD – *Free Democratic Party of Switzerland (Švicarska svobodna demokratična stranka)*

CVDP/PDC – *Christian Democratic People's Party of Switzerland (Švicarska ljudsko – krščanska demokratska stranka)*

SPS/PSS – *Švicarska socialno - demokratska stranka*

SVP/UDC – *Švicarska ljudska stranka*

Na vseh dosedanjih volitvah do leta 1991, so bili najmočnejši v ruralnih, nemško govorečih kantonih, sedaj pa je SVP pridobila tudi francosko govoreči del Švice in srednji delovni razred. Od leta 2007 je stranka najmočnejša v Thurgau in Schwyzu, najšibkejša pa v Fribourgu, Valaisu in Ticinu³⁸.

³⁷ Vir: Internet 37.

³⁸ Vir: Internet 38.

Stranka SVP ima danes 63 od 200 sedežev v Švicarskem nacionalnem Svetu³⁹.

5.1 Tujci

Stranka SVP je prednjačila s propagando proti tujcem in je uspela zasenčiti celo ekonomske probleme. V zadnjih desetih letih je število svojih volivcev podvojila. V svoji politični kampaniji na plakatih prikazujejo iskalce azila kot kriminalce, kar je bilo s strani anti-rasističnih organizacij močno kritizirano.

Barbara Polla, članica desno-liberalne stranke (FDP) poudarja, da imajo starejši državljani občutek, da je za imigrante narejeno več kot za njih same. »Veliko dela nas še čaka, da pomirimo ljudi in jim pokažemo, da je prisotnost tujcev pozitiven faktor, posebno za ekonomijo,« je dejala. Celo Visoki komisariat Združenih narodov za begunce (UNHCR) je opozoril na najbolj protibegunske naslove in propagando v Evropi⁴⁰.

Muslimani v Švici se že dve desetletji borijo za večje priznanje svoje religije in jih vsako nasprotovanje s strani SVP šokira. Stranka je namreč zbirala podpise po vsej državi, da bi z referendumom poskušala izpodbiti pravico 350.000 ljudi, da opravljajo svoje verske običaje tako, kot je ustavno dovoljeno. Minareti naj bi predstavljali simbole islamskega prava, kar je po mnenju članov stranke nedopustno za švicarski pravni sistem⁴¹.

³⁹ Vir: Internet 39.

⁴⁰ Vir: Internet 40.

⁴¹ Vir: Internet 41.

5.2. Sklep

Švica je ena izmed tistih evropskih držav, ki so zgodovinsko gledano uvedle najstrožje zakone za pridobitev državljanstva. Veliko notranjepolitično vprašanje o dodeljevanju državljanstva se vleče od leta 1983, ko so imeli kar tri referendum, ki pa so bili vsi zavrnjeni. Na zadnjem referendumu septembra 2004 so Švicarji zavrnili predloga o podelitvi državljanstva tistim osebam, starim od 14 do 24 let, ki bi imeli pravico do naturalizacije, in tistim osebam, ki so v Švici rojene in imajo oba starša rojena v Švici.

V njihovi ustavi je pomoč azilantom zagotovljena v obliki denarnega nadomestila in zdravstvenega zavarovanja. Skrajna desnica oporeka politiki, ki je tako »radodarna« do azilantov. Njihovo prepričanje je namreč, da ni dovolj poskrbljeno za lastne državljane in se jim takšno »zapravljanje denarja« zdi neupravičeno.

6. Španija in Democracia Nacional

Democracia Nacional ali Nacionalna demokracija (v nadaljevanju DN) je skrajno desna politična stranka Španije. Kot fašistična strank je bila ustanovljena leta 1966 po modelu francoske Front National in izhaja iz skupine CEDADE (Circulo Espanol De Amigos de Europa, Španski krog prijateljev Evrope, v nadaljevanju CEDADE).

Njene aktivnosti so spodbudile razvoj ostalih neonacističnih strank, kot je Španska nacionalistična stranka (Partido Espanol Nacional Socialista – PENS), ki je delovala od leta 1969 do 1973. Madridsko Nacionalno revolucionarno gibanje (Movimiento Bacional Revolucionario – MNR) in Špansko socialno gibanje iz Valencije (Movimiento Social Espanol – MSE) sta se s PENS združili v Španski zahodni krog (Circulo Espana/Occidente), ki je odkrito podpiral španske obveščevalne službe. Zakrivile so mnogo napadov na založniške hiše in knjigarne, ki so ponujale dela v katalonščini in baskovščini, marksistične avtorje in vse, ki so nasprotovali Francovemu režimu.

Po Francovi smrti leta 1975 se je v Španiji začela evolucija iz avtoritarnega v demokratičen režim⁴².

Glavni interes neonacističnih strank je notranja španska politika: teroristični napadi baskovske separatistične organizacije ETA, visoka stopnja nezaposlenosti, nelegalno financiranje političnih strank in ilegalna imigracija. (Čulaja 2003: 54). Druge, manjše neonacistične skupine, nastale po letu 1970, so: Narodna revolucionarna mladina (Juventud Nacional Revolucionaria), Akcijski komandosi Adolfa Hitlerja (Comandos de Accion Adolfo Hitler), Nova Španska garda (Nueva Guardia de Espana), Narodno osvobodilna vojska (Ejercito de Liberacion Nacional). Te skupine se niso uspele organizirati kot politične stranke.

⁴² Vir: Internet 42.

6.1 CEDADE

Circulo Espanol De Amigos de Europa – CEDADE je majhna skupina fašistov, častilcev Adolfa Hitlerja in Tretjega rajha, ustanovljena leta 1966 v Barceloni⁴³.

Glavne značilnosti CEDADE so rasizem, antisemitizem in naglaševanje neonacističnih ekonomskih in političnih aktivnosti.

Posebnost CEDADE je v tem, da je skupina obstajala celih 30 let, kar je za neonacistično organizacijo zelo dolga doba, glede na to, da se tovrstne skupine niso nikoli obdržale dolgo časa. Najpomembnejši faktorji, ki so prispevali k razvoju neonacističnih skupin, so bili Francova diktatura, pred tem pa zavezništvo z nacistično Nemčijo in fašistično Italijo. Po drugi svetovni vojni so si namreč mnogi pregnani nacisti in fašisti iskali zatočišče v Španiji in so vzpodbujali razvoj neonacističnih organizacij⁴⁴.

Po razpustitvi od leta 1982 ni bilo neke vseobsegajoče ekstremno desničarske stranke. Bivši člani CEDADE so se priključili »zmernejšim« desničarskim strankam, kot so Nacionalna demokracija (Democracia Nacional) ali pa bolj konzervativnim desnim strankam, kot je Španska demokratična akcija (Partido de Accion Democratica Espanola) (Čulaja 2003: 55).

6.2 Holokavst

Po letu 1980 so se CEDADE specializirale za razširjanje neonacistične ideje o zanikanju holokavsta. V svojem pamfletu marca 1989 je Robert Faurisson, kot »svetovna avtoriteta s področja kontraverznega vprašanja v koncentracijskih taboriščih« objavil krajšo obnovo Potegavščine dvajsetega stoletja ameriškega avtorja Arthurja R. Butza. Osnovno načelo zanikanja holokavsta po vsem svetu je rešiti nacizem pred obtoževanjem za sprožitev druge svetovne vojne in pred genocidom nad Židi. Tretji rajh naj bi bil v teh publikacijah oproščen svoje odgovornosti. Člani CEDADE so ustanovili dve organizaciji, specializirani za zanikanje holokavsta, Centro de Estudios Históricos Revisionistas (Center za revizijo zgodovine, CEHRE) in Centro de Estudios Revisionista Orientaciones (Center za revizionistično obarvane študije, CERO).

⁴³ Vir: Internet 43.

⁴⁴ Mladi Vikingi, ustanovljeni leta 1950, so bili ustanovljeni s strani nemškega oficirja Wehrmachta Walterja Mattheaia.

Zadnje javno pojavljanje CEDADE je doživelo takšne kritike, da je organizacija oktobra 1993 razpadla. Ni bilo nikogar, ki bi nadomestil Pedra Varelo, ki se je odločil skoncentrirati na delo urednika in delo v Librerii Europi. Sicer so se že pojavljale serije dokumentov z namenom obnoviti združenje, vendar se danes ne pojavljajo več v takšnem številu, da bi pod tem imenom imeli kakršnokoli težo.

Antisemitizem se sicer še pojavlja v časopisih, kot so Nueva Política, Resistencia, Hespérides, in Tribuna de Europa, vendar pojem ni več aktualen v publikacijah Španske skrajne desnice. Nekaj članov je odšlo v desno Nacionalno demokratično stranko, ki pa se predstavlja kot modernizirana in se distancira od starih neonacističnih organizacij⁴⁵.

6.3 Imigranti

Izgred v El Ejidu v začetku leta 2000 je opozoril na morebitno ponovno pojavljanje skrajne desnice v Španiji, ko je maroški imigrant oropal in ubil špansko žensko. Ekvadorci predstavljajo 10 odstotkov španskega prebivalstva, druge največje skupine imigrantov, takoj za Maročani⁴⁶.

Naraščajoče imigracije iz Afrike so spodbudile špansko vlado k sprejetju nove imigracijske politike. Imigracijo v Španiji CEDADE izpostavlja kot velik problem in poudarja, da se ne želi ukvarjati z masovno imigracijo in naraščajočo kriminaliteto⁴⁷.

Novinar Gustavo Kuhn⁴⁸ opozarja na dejstvo, da Španija potrebuje imigrante. »Španija bi morala regulacijo, ki jo je podprla februarja 2005 še naprej podpirati. Študije dokazujejo, da država dolguje znaten del svoje ekonomske rasti prišlekom. Brez njih hitro rastoče ekonomije ne bi bilo.«(ibid.) Celo recesija bi lahko ogrozila špansko ekonomijo, piše v poročilu Caixa Catalunya banke⁴⁹.

⁴⁵ Vir: Internet 44.

⁴⁶ Vir: Internet 45.

⁴⁷ Vir: Internet 46.

⁴⁸ Gustavo Kuhn je novinar časopisa Press Review.

⁴⁹ Vir: Internet 47.

6.4 Sklep

Vprašanje imigracije je postal skupni cilj, za socialiste in konzervativce, kar nakazuje na resnost problema neurejenosti imigracijske politike v družbi. Zapatero predstavlja svoj program kot ključen za vso Evropo, saj Kanarski otoki predstavljajo vhod imigrantov v Evropsko unijo (ibid.).

Leta 2005 je Španija podelila amnestijo več kot pol milijona imigrantom. Ta ukrep je spodbudil še večji naval priseljencev, ki iščejo zatočišče. Novonastala situacija je privedla Španijo do razmišljanja o uvedbi masovnih deportacij teh ljudi. Trenutno živi v državi približno štiri milijone tujcev. Španija je pobudnica za sprejetje zakona legalne migracije vseh delavcev, saj je bila EU tista, ki je odprla meje Centralne Evrope.

Po nekih ocenah naj bi bil leta 2015 vsak tretji državljani Španije tujec. Ta ocena nakazuje na širši problem Španije v boju zoper ilegalnim priselitvam. Rasizem je le ena izmed reakcij napete situacije. Španija se je namreč leta 2004 že soočila s pojavom globalnega terorizma.

Evropski Observatorij proti rasizmu na Dunaju je zaznal povečano netoleranco in nasilje nad imigranti⁵⁰.

⁵⁰ Vir: Internet 48.

7. Italija in stranka nacionalnega zavezništva

Alleanza Nazionale (Movimento Sociale Italiano–Destra Nazionale, MSI–DN) je konzervativna stranka v Italiji, ki jo vodi Gianfranco Fini. Ustanovljena je bila 11. 12. 1993 kot MSI in se je 27. 01. 2005 preimenovala v AN (v nadaljevanju).

Stranka je danes v koaliciji s Forzo Italio (voditelj je Berlusconi), Krščanskimi in Centralnimi demokrati (voditelj Lorenzo Cesa) ter Severno Zvezo (Lega Nord) z voditeljem Umberto Bossijem. Italijansko socialno gibanje ali MSI je bivša neo-fašistična stranka, iz katere AN tudi izhaja. Po tem, ko so leta 1984 odkrili množične primere korupcije v stranki, je le-ta razpadla in tako, kot pri večini ostalih skrajno-desnih strank, so se tudi tukaj člani MSI »preselili« v AN. V januarju 1995 se je bivši voditelj MSI-ja in ustanovitelj današnje AN Gianfranco Fini izrekel zoper ideologijo MSI, simbole, geste in vse, kar spominja na Mussolinijevo preteklost. Stranka je bila ena izmed treh v koaliciji s Silvio Berlusconi in Gianfranco Fini je bil leta 2001 imenovan za namestnika predsednika vlade, od novembra 2004 do maja 2006 pa je bil zunanji minister. Po obisku Finija v Izraelu je celo dejal, da pojmuje fašizem kot eno izmed najzlobnejših dob v zgodovini Italije.

Znotraj stranke so obstajala notranja trenja, ki so pripeljala do odstavitve nekaterih najbližjih Finijevih sodelavcev. Leta 1994 in 1996, ko je Fini celo poskušal zamenjati Silvia Berlusconi, je iz 13,5 odstotka glasov leta 1994 povzpela na 15,7 odstotka, 485.657 članov. S tem je stranka pridobila 41 senatorjev v Italijanskem in 9 članov v Evropskem parlamentu (v nadaljevanju EP).

AN je od maja 2001 do 2006 pridobila 96 sedežev v Spodnjem domu in 46 od 324 v Senatu. Le v provinci Rim stranki ni uspelo obdržati enakega števila volivcev ali ga povečati. Junija 2004 je AN dobila 9 sedežev v EP z 11,5 odstotka volivcev, tako kot na volitvah 2005, ko je uspela obdržati skoraj vse sedeže.

Danes ima stranka 250.000 privržencev.

7.1 Berlusconi in sindikati

Italija, katere trg dela velja za enega najbolj rigidnih med industrializiranimi državami, se bo morala čim hitreje soočiti z reformami na področju trga dela. Desnosredinska vlada pod vodstvom Berlusconi je že v svojih predvolilnih nastopih napovedovala spremembe delovne zakonodaje. Kmalu po prihodu na oblast pa je tudi pokazala, da se misli resno zavzeti in narediti potrebne korake za liberalizacijo trga dela.

Italija se srečuje s podobnimi težavami kot Nemčija, obe imata namreč velike razlike v stopnji nezaposlenosti med različnimi regijami. Industrijsko močan in razviti sever dosega stopnjo brezposelnosti, ki je med najnižjimi v Evropi. Povsem drugo sliko kaže nerazviti jug, ki s stopnjo brezposelnosti okoli 20 odstotkov spada med najbolj problematične regije v Evropi (Blitz 2001: 12).

Berlusconi, najbogatejši Italijan in podjetnik, je s svojimi pogledi veliko bližje poslovni sferi, kot pa množici delavcev. Tako se je brez predsodkov odločil posodobiti zakonodajo na področju trga dela. Zahteve delodajalcev po zagotovitvi večje fleksibilnosti trga dela so pri njem padle na plodna tla. Delodajalci predvsem izražajo željo po večji svobodi najemanja in odpuščanja ter večjo svobodo sklepanja pogodb za delo za določen čas. Vendar pa so na drugi strani stopili skupaj sindikati delavcev in vladi že na začetku mandata napovedali hud boj za pravice zaposlenih. Vsaka sprememba, ki bi zmanjševala pravice zaposlenih, bo po besedah sindikatov naletela na hud odpor. Sindikati so nakazali, da bodo pri svojih zahtevah neomajni in da bodo v skrajnih primerih šli tudi na ulice. To se je aprila 2002 tudi zgodilo.

7.2. Imigracije in tujci

Stranka MSI-AN v programu izpostavlja borbo proti nekontroliranemu priseljevanju, kar povezuje s kriminalom. Zavzema se za zmanjševanje migracij v Italijo.

»Priseljevanje v Italijo ni potrebno zaradi pomanjkanja delovne sile; dovolj je imamo, pri nas je nezaposlenost na jugu 20-odstotna. Gre za namensko presajanje stvari, ki jih v našo kulturo ni mogoče integrirati, zaradi česar se rušijo dolgotrajna kulturna ravnovesja, skratka, gre za ustvarjanje anonimnega državljana, ki je oropan vseh svojih posebnosti in ki je

sposoben uveljaviti le še svoj ekonomski interes.« izjavlja Umberto Bossi v intervjuju za Mladino (Mladina, 10. 09. 1996: Andrej Mrevlje, Konfederalna republika Italija, str. 24).

Želi vrnitev vseh italijanskih imigrantov in njihovih potomcev iz vseh držav (četudi imajo dvojno državljanstvo), še posebej iz tistih, s katerimi ima Italija stare zgodovinske navezave.

Nekontrolirano odpiranje meja in vstopa tujim prebivalcem na koncu pripelje do izginotja Italije kot zgodovinske entitete in avtonomne nacije. Vešči politiki brez sramu zaradi demagogije in lastnih interesov mislijo rešiti ta goreči problem s periodičnimi regulacijami prihoda priseljencev in sicer tako, da enostavno prilagajajo pravo oziroma zakone na trenutno situacijo.

Navzočnost etničnih skupin, ki se številčno povečujejo na italijanskem ozemlju in preferirajo pripadnost lastni etnični skupini pred sprejetjem italijanskega načina življenja, pripelje iz »meščanskega sožitja« do »socialnega trenja«.

Imigracija naj bi uničevala korenine naroda in posledično pripeljala do izgube identitete, prav tako naj bi povečevala nelegalno konkurenco na internem (notranjem) trgu dela ter posledično izzivala socialno napetost. Po njihovem prepričanju imigracija povečuje nezakonite dejavnosti in omogoča pojav trga sužnjev, zato nočejo tujih delavcev in zahtevajo takojšen izgon vseh ilegalcev ter vseh, ki so legalno prišli, pa so prišli v navzkriž z zakonom. Želijo postopno vrnitev v domovine vseh, ki so prišli izven EU, s tem, da se njihovim deželam v razvoju vendarle pomaga ustanoviti ekonomsko samozadostnost, ki bi jim omogočala zaposlovanje v lastni državi. Italijani se počutijo ogrožene s strani ljudi drugačnih kulturno-civilizacijskih navad, saj lahko »mešanje prebivalstva« pripelje do tega, da se Italijani v četrtrih, v katerih živijo s priseljenci v večjem številu, počutijo kot tujci v lastni državi.

7.3 Dogodki v Rimu

Premier Romano Prodi se je znašel v nezavidljivem položaju, saj poskuša po neljuben incidentu, ki se je zgodil konec oktobra leta 2007, pomiriti gonjo proti tujcem v italijanski javnosti. Levi del vladne koalicije napada dekret o izganjanju Romov in ga označuje kot fašistično politiko, desni del opozicije pa je prepričan, da gre za preblago obravnavo zločinskih priseljencev. Tudi skrajna desnica želi povzročiti moralno paniko in sama obračunati z Romi, ki so naseljeni predvsem v barakarskih naseljih v okolici Rima.

Ob naraščajočem sovraštvu do romunskih državljanov v Italiji se je predsednik Napolitano zavzel za krepitev integracije priseljencev. "Pred njimi nas ne sme biti strah, temveč si moramo prizadevati za njihovo integracijo ter Romunom omogočiti, da pridobijo italijansko državljanstvo," je poudaril Napolitano. Po njegovih besedah se je treba boriti proti vsaki obliki nasilja proti priseljencem⁵¹ (24ur.com, Napolitano za integracijo Romunov, 2007).

Večja integracija priseljencev pa moti predstavnike v Severni ligi. Po njihovem mnenju bi bilo potrebno nezakonito priseljevanje ustaviti. Noben tujec brez dohodka ne bi smel dobiti dovoljenja za bivanje za daljši čas.

Italijanska vlada je v začetku novembra 2007 po hitrem postopku sprejela odlok o izgonu državljanov EU, ki v Italiji ogrožajo javno varnost. Italijanske oblasti so namreč zaradi povečanja števila kriminalnih dejanj v Italiji v zadnjem času, predvsem po vstopu Romunije v EU v začetku leta, sicer že nekaj časa grozile z izgonom nevarnih državljanov unije.

⁵¹ Vir: Internet 49.

7.4 Sklep

Program Nacionalnega zavezništva poudarja svojo privrženost Katoliški cerkvi in promocijo narodne zveze ter zakon in red, zlasti ko gre za kontrolo imigracije. Njihove politike do tovrstnih vprašanj le-to determinira.

Problemi z imigranti iz Vzhodne Evrope (Romuni) so danes glavna tema tako italijanskih, kot tudi evropskih medijev. »Asimilacija ali izgon« je sorodna tema tako italijanskih kot preostalih skrajnodesničarskih gibanj, ki jo izkoriščajo za pridobitev volilne podpore. Italijanska vlada je podprla ustanovitev posebnih policijskih enot za zaščito zunanje meje EU. Predvsem so uspešni pri varovanju morske meje, saj se naraščajoče migracije iz Afrike prav zato preusmerjajo proti mejam Španije.

Separatistične in skrajno desne stranke v Italiji razmišljajo celo o drugačni ureditvi republike Italije. Pojavljajo se težnje po konfederalni ureditvi in večji avtonomiji posameznih regij, ki bi imele izključno pravico do samostojnih politik tako fiskalne kot tudi migracijske. Enormne razlike med razvitim severom in revnim jugom vodijo italijanske ekstremne desničarje k regionalizaciji Italije. Le to pa je sorodna tema skrajnodesnih strank v Zahodni Evropi, ki z evroskepticizmom propagirajo popolno regionalizacijo Evrope.

8. Belgija in Vlaams Belang

Ena od belgijskih najuspešnejših skrajno-desničarskih strank Vlaams Blok (Flamski blok, VB v nadaljevanju), je bila ustanovljena na pobudo dveh manjših strank, Flamske nacionalne stranke (Vlaams Nationale Partij–VNP v nadaljevanju), ki ji je predsedoval Karel Dillen in Flamske ljudske stranke (Vlaamse Volkspartij–VVP v nadaljevanju), kateri predseduje Lode Claes. Sicer so svoj delež prispevale tudi paramilitantna skupina Vlaamse Militanten Orde (VMO v nadaljevanju), bolj intelektualno izobrazena in ideološko usmerjena Were di, mladinsko gibanje Vlaams Nationalistisch Jeugdverbond in druge, ustanovljene med leti 1946 in 1965. Pod skupnim imenom so se v koaliciji pridružile volitvam leta 1978 in zmagale na splošnih volitvah⁵². Lode Claes izstopi iz Vlaams Belanga že leto prej, 19. novembra⁵³, češ, da je ustanovljena v preveč poudarjenem nacionalističnem in populističnem duhu⁵⁴.

Ime Vlaams Belang se kot pravo in drugačno ime od Vlaams Bloka uveljavi leta 2004. Čeprav tudi ostale belgijske stranke podpirajo flamske in nizozemske kulturne iniciative, pa Vlaams Belang slovi po svoji neizprosni težnji po flamski neodvisnosti. Stranka je kot taka največja v Belgiji in ima tudi največje število glasov.

V Valonijskem delu Belgije pa prevladuje Front National, največja nacionalistična stranka Francije, ki ima v svojem programu za največje zlo prav imigrante. Kljub temu, da je francosko govoreča stranka, podpira Belgijski federalizem.

Naskok iz 2 na 12 sedežev v parlamentu, je stranki leta 1991 dal 6,6- odstotni volilni rezultat. V Antwerpnu so leta 2000 dobili le 0,5 odstotka glasov, pa so kljub temu dobili še dva sedeža; 18 Vlaams Belangu in dva od koalicijskega partnerja Vlaams Liberaal Onafhankelijk Tolerant Transparant (Flamska liberalna neodvisna tolerantna in transparentna stranka, VLOTT v nadaljevanju). VLOTT je fortuynistična stranka⁵⁵, ustanovljena novembra 2005. Njen ustanovitelj

⁵² Vir: Internet 50.

⁵³ Lode Claes se 19. novembra 1977 pridruži Flamski ljudski stranki (VVP, Vlaamse Volkspartij).

⁵⁴ Vir: Internet 51.

⁵⁵ V Belgiji je veliko manjših političnih strank prevzelo pojem, ki ga je na Nizozemskem uvedel Pim Fortuyn. Njegova kombinacija proti-imigrantske politike, strogost do kriminalcev in ekonomsko libertarna politika je

je Hugo Coveliers, ki pa je tudi edini, ki je kot koalicijski partner dobil sedež v senatu. Stranka postavlja demokracijo in liberalizem posameznika kot temeljna principa svoje države, je pa skeptična do večkulturne družbe.

VB si je v letu 2003 z 11,6 odstotki glasov pridobil 18 sedežev, v juniju 2007 pa je stranka dobila »le« 17 od 150-ih sedežev v parlamentu in 6 od 40-ih v Senatu⁵⁶.

Leta 2002 sta se dve neprofitni organizaciji, Center za enake možnosti in opozicijo rasizmu ter Liga za človekove pravice združili proti VB v tožbi zoper napeljevanju k sovraštvu in diskriminaciji. Novembra 2004 je VB po izgubljeni tožbi razpadla, člani stranke pa so se razšli. Ni trajalo dolgo, ko so se spet našli, vendar je celo Belgijska služba državne varnosti zaznala ne le spremembo imena, pač pa tudi platformo rasističnih elementov. Celotno ime Vlaams Belang je bilo marketinško izpostavljeno kot ustvarjanje spoštljivega in verodostojnega imena.

Moto »najprej naši ljudje« (Eigen volk eerst) se pojavlja le še na internih sestankih in srečanjih predstavnikov stranke⁵⁷.

Leta 2003 je Vlaams Blok pridobil 584,392 glasov na volitvah v Evropski parlament. Leta 2004 so na volitvah v Flamski parlament pridobili skoraj milijon glasov in 21,297 glasov v bruseljskem parlamentu.

V študiji, ki je bila objavljena s strani raziskovalcev Hilde Coffeé, Bruna Heyndelsa in Jama Vermeira Svobodne Univerze v Bruslju, so bili predstavljeni profili volivcev Vlaams Bloka. Volivci poznajo le protiimigrantsko politiko, nasprotovanje prejšnjim, »starim« strankam in pa neodvisnost Flandrije. Zadnja točka je za večino teh volivcev manj pomembna (Hilde Coffeé et al.: 2007).

8.1 Izpostavljene teme programa VB

Izpostavljene teme, ki definirajo politiko stranke VB, so predvsem neodvisnost Flandrije.

Največji razlog najdemo v finančnih transferjih v Bruslju, ki je glavno mesto tako Flandrije kot

prevzelo veliko flamskih političnih skupin, vključno s VLOTT, List Dedecker in Liberalni poziv, čeprav se same ne oklicujejo za fortuynistične.

⁵⁶ Vir: Internet 52.

⁵⁷ Vir: Internet 53.

Valonije, kar Vlaams Belang pojmuje kot nepravilno. Vlaams Belang smatra stroške zaposlovanja kot zaviralne v nasprotju z velikimi stroški, ki jih ima Flandrija, da ostane zanimiva za vlagatelje. Dvojezični Bruselj je pojmovan oziroma vključen pod Flandrijo, čeprav je več kot 80 odstotkov Bruseljčanov francosko govorečih.

Stranka se zavzema za odstranitev administrativnih in izobraževalnih ustanov za francosko govoreče v šestih občinah, ki ležijo na južni meji Bruslja in na meji z Valonijo. Uradni jezik Flandrije je namreč nizozemščina.

Izpostavljena tema VB je tudi popolna amnestija za ljudi, ki so bili obsojeni sodelovanja z nacistično Nemčijo po drugi svetovni vojni. Vlaams Belang te ljudi vidi kot žrtve belgijskega sodnega sistema, ki je proti flamskim nacionalistom. Poudarjajo »enako spoštovanje«, ki ga je potrebno izkazati žrtvam, ki so trpele med vojno, in represiji po njej, ne glede na to, na kateri strani so se borili. Poudarjajo, da so vsa Evropska nacionalna sodišča to že storila. Niso zadovoljni z »Vermeulen-ovim« zakonom, ki sicer ne podarja splošne amnestije, podari jo le tistim, ki se pokesajo.

Prav tako je pomembna njihova angažiranost na področju otroških ugodnosti, ki bi dovoljevale, da bi oba, sicer zaposlena starša, lahko ostala doma in tam svojega otroka poučevala. To je namenjeno povečanju rojstev otrok. Nasprotniki ga vidijo kot ponovno utrditev tradicionalnih žensko/moških vlog in so torej do žensk diskriminatorni. Njihova politika do istospolno usmerjenih se odraža zoper dovoljenja tako porok kot posvajanja otrok. Splav je dovoljen le v primeru posilstva ali iz medicinskih razlogov. Vlaams Belang želi poskrbeti za nepredvidene zanositve z olajšanimi zakoni o posvajanju in krušnih skrbnikih.

Deportacija vseh ekonomskih imigrantov, ki se ne asimilirajo, se jim zdi upravičena, saj imajo ti ljudje možnost, da se državljanstvu odpovejo. Tisti pa, ki želijo politične pravice, se morajo prejšnjemu državljanstvu odpovedati in se asimilirati v belgijsko družbo.

8.2 Včeraj in danes

Še vedno aktualni spor Valoncev in Flamcev je pripeljal do politične krize, zaradi katere je bila desetmilijonska Belgija več kot 180 dni brez vlade. Vprašanje razdelitve države se zato spet pojavlja kot eno izmed bolj žgočih, - kaj bi se zgodilo, v kolikor Belgija razpade na dva dela. Po nekkih scenarijih naj bi se Flandrija oportunistično priključila Nizozemski, četudi ta nima ozemeljskih apetitov. Štirimilijonska gospodarsko šibkejša Valonija bi sicer navidez lahko izbirala med neodvisnostjo – brez Bruslja, ki bi ob takšnem razpletu morda pripadel Nizozemski – ali pa bi postala nekakšna mestna državica, in priključitvijo Franciji, katero pa bi bržkone morala izbrati. Vlaams Belang takšne informacije zelo potrebuje za nadaljne politične pritiske⁵⁸. 21. decembra 2007 pa je pod vodstvom Guya Verhofstadta, tudi prejšnjega ministrskega predsednika, prisegla nova vlada, katere glavna naloga bo poleg sprejetja proračuna in drugih gospodarskih in socialnih vprašanj, tudi priprava osnutka reforme ustave, s katero naj bi Flandrija in Valonija dobili večjo samoupravo.

8.3 Sklep

Klasična skrajno desna stranka Vlaams Belang je definirala programski model okvirja sorodnih strank v Zahodni Evropi. Njeni interesi presegajo nacionalne meje države, saj se aktivno pojavljajo tudi v Franciji, s sorodno Front National in na Nizozemskem, saj želijo vzpostaviti tesnejše odnose z geografskimi področji, kjer se govori nizozemsko. Zdi se ji, da mora vsak narod odločati o svoji usodi, zato tudi svojega nasprotnika ne vidi le v Belgiji, temveč tudi v Evropski uniji. Želijo svojo državo Flandrijo z glavnim mestom v Bruslju, s svojim denarjem (ustavitev pretoka denarja iz Flandrije v Valonijo), s svojim flamskim parlamentom in Flandrijo kot polnopravno članico EU.

Manjšim evropskim vladam želijo podeliti moč, da lahko vzbudijo tekmovanje med regijami, kar bi posledično privedlo do zmanjševanja davkov. Sedanja »nedemokratska«⁵⁸ ureditev Evropske unije se Vlaams Belangu zdi nepotrebna strašljiva država.

⁵⁸ Vir: Internet 54.

Na področju politike EU nasprotujejo »islamizaciji« Evrope, kot tudi pridružitvi Turčije tej zvezi. Stranka pojmuje »islamizacijo« kot grozljiv zgodovinski proces.

VB se zavzema za drugačno politiko do imigrantov in tujcev. Njihova zahteva je »prilagoditev ali vrnitev nazaj«. Zato predlagajo takojšnjo zaustavitev imigracij v državo, saj jim zahodnoevropske vrednote predstavljajo fundament pravne države.

Njihov program obravnava politiko do tujcev na zelo restriktiven način. Ne dopuščajo dvojnega državljanstva kot tudi tako imenovanega »združevanja družin«, po katerem se lahko v državo priselijo tudi sorodniki imigrantov. Zavzemajo se za enake pravice in dolžnosti za tujce, ki se prilagodijo, se naučijo flamskega jezika in spoštujejo flamske zakone in norme. Tujec mora pred prošnjo za državljanstvo opraviti državljanski test in podpisati izjavo o lojalnosti državi, saj s tem pridobi volilno pravico. Na področju mednarodne politike imigracij izpostavljajo premišljeno in nadzorovano sodelovanje med državami, ki je bolj naravnano na vrnitev tujcev v države, iz katerih izvirajo.

VB v programu izpostavlja tudi problem naraščajoče kriminalitete – zahteva »trde prijeme«. Delu policistov naj bi se namenilo več denarja, tako kot večjo pozornost za pomoč žrtvam nasilja. Želijo, da vlada natančno preuči delež tujcev v kriminalu in ukrepa z zavrnitvijo pravic delikventnih tujcev. Najstrožja sankcija je izguba državljanstva in izgon iz države. Širjenje kulture brez pozitivne diskriminacije do tujcev je le eden izmed ciljev stranke VB.

9. Francija in Front National

V Franciji definicija imigrant zajema osebe, ki živijo v Franciji, a niso bile rojene na francoskem ozemlju, tujci pa so tisti, ki nimajo francoskega državljanstva. Med osebe tujega porekla spadajo otroci druge generacije, rojeni v Franciji staršem priseljencem (Zajc 2003: 2).

Front national pour l'unité française (Nacionalna Fronta za Francosko Enotnost), ali Front National (v nadaljevanju FN) je francoska skrajno-desničarsko usmerjena stranka, ustanovljena 5. oktobra 1972. Njen predsednik in hkrati tudi ustanovitelj Jean-Marie Le Pen se ponaša s 75.000 člani.

Stranka se sama rada imenuje »desno-sredinska«⁵⁹, čeprav se jo uvršča med skrajno desnico. Stranka ni imela do začetka 80-ih let prejšnjega stoletja nobenega pravega uspeha, temu se lahko pripisuje dejstvo, da so tekmovali s PFN (Parti des forces nouvelles), kot edino pravo opozicijo Le Penovi. Z letom 1983 je stranka dosegla svoj prvi velik uspeh, in sicer 16,7 odstotka v Dreuxu. Do leta 1984, ko so bile evropske volitve, je že imela 10 sedežev. Marca 1986 je dosegla 35 sedežev in dodobra izkoristila nove proporcionalne volitve, ki jih je predstavil predsednik François Mitterand. Takrat so gaulisti (RPR–Rassemblement pour la République) zmagali in postavili Jacquesa Chiraca za župana Pariza.

Leta 1988 je Bruno Mégret postal generalni sekretar stranke Front National in s tem zasenčil isto leto umrlega Jean-Pierra Stirboisa.

9.1 Kriza v devetdesetih letih prejšnjega stoletja

Znotraj stranke so se pojavile tendence po razdelitvi stranke, namreč del je želel nadaljevati s fašistično preteklostjo, drugi pa so želeli v sodelovanje s tradicionalno desnico. V letih 1997–1998 jim je bila ponujena roka zavezništva s strani konzervativcev, ki jo je del Fronta Nacionala sprejel. Zaradi tega zavezništva pa je prišlo do demonstracij, zaradi katerih so se konzervativci popolnoma odmaknili od FN in to dejstvo je botrovalo razpadu stranke.

⁵⁹ Vir: Internet 55.

»TSM« (Tout sauf Mégret – Vsi razen Megreta) je bilo kot krilo podpornikov Le Pena in »nacionalnih konzervativcev« ustanovljeno julija 1997 kot opozicija Brunu Mégretu. Front National je predstavila bolj »paternalistične« pristope k imigrantom, zavzela je pozicijo tradicionalnih francoskih kolonialistov.

Mégret decembra 1998 pod čedalje večjimi pritiski ustanovi Mouvement National Républicain (MNR, nacionalno republikansko gibanje) in s tem izstopi iz stranke Front National. Po večmesečnem boju za priznanje imena stranke Front National, je izstopilo več ustanovnih članov. Vendar pa je leta 2007 vseeno prišlo do t. i. pomiritve med voditeljema, da bi se izognili pretirani izgubi volilnega telesa na obeh straneh.

9.2 Po predsedniških volitvah leta 2002

Po predsedniških volitvah leta 2002, v katerih je Le Pen uspel priti v drugi krog z Jacquesom Chiracom, je postavil svojo hči Marine Le Pen kot novo voditeljico stranke.

Leta 2004 so se njegovi strankarski nasprotniki distancirali od stranke. Jacques Bompard, župan Orangea, največjega mesta zmage FN in Marie-France Stirbois, ki je še posebej nasprotovala nominaciji Marine Le Pen, kar je videla kot tako imenovano »Le Pen dinastijo«, sta se umaknila iz centrov moči FN in kasneje celo izstopila. Jacques Bompard se je kasneje pridružil Gibanju za Francijo (MPF v nadaljevanju), ki ga vodi Phillipe de Villiers. Stranka ima podobne ideje kot FN in sorodno volilno bazo, zato je leta 2007 predstavljala glavnega rivala na državnozborskih in predsedniških volitvah. Nekaj članov stranke FN se jim je pridružilo, vključno z dvema županoma. Po poskusih Carla Langa, da bi jih zopet privabil v FN v letu 2001, je nekaj članov stranke Mouvement National Républicain (Nacionalno republikansko gibanje, MNR v nadaljevanju) kasneje tudi pristopilo k FN, saj so se pred državnozborskimi volitvami leta 2007 stranki združili. Villierova MPF je postala glavni konkurent za glasove skrajno desno-usmerjenih volivcev.

Le Penov volilni rezultat prvega kroga ga je pripeljal do soočenja s predsedniškim kandidatom Jacquesom Chiracom leta 2002, na katerih pa ni zmagal. Dandanes je stranka tretja najmočnejša

politična stranka v državi, takoj za UMP (Union pour en Mouvement Populaire – Unija popularnega gibanja) in PS (Parti Socialiste –, Socialistična stranka).

Tabela 9.2.1: Front National in njen uspeh v letih evropskih volitev

Leto volitev v Evropski parlament	število glasov	odstotki glasov	število sedežev
1984	2.210.334	11.0 %	10
1989	2.121.836	11.8 %	10
1994	2.050.086	10.5 %	11
1999	1.005.225	5.7 %	5
2004	1.684.868	9.8 %	7

Vir: Internet⁶⁰

Na letošnjih predsedniških volitvah, leta 2007, se je Jean-Marie Le Pen uvrstil na četrto mesto z 10,44 odstotka glasov. Zmagal je Nicolas Sarkozy, kandidat stranke UMP, bivši notranji minister z 31,18 odstotkaglasov, njegova tekmica za predsedniški položaj Ségolène Royal pa se je s 25,87 odstotka uvrstila na drugo mesto.

9.3 Občine

Front National (FN) je bila do sedaj vedno izbrana s strani volivcev tam, kjer prevladuje nezaposlenost in kjer se pojavljajo problemi med domačini in priseljenci. V svojem programu imajo izpostavljen tako zmanjšanje socialne pomoči za imigrante kot socialne aktivnosti, ki niso »družinske«.

⁶⁰ Vir: Internet 56.

Ena izmed prvih zmag je bila leta 1983 v Dreux-u, kjer je stranka pridobila mesto namestnika župana in izvolitev v mestni svet.

Kasnejši uspehi v juniju 1995 so bili zaznamovani v političnem kontekstu »trikotnika«⁶¹. Jacques Bompard je bil izvoljen za župana Oranga, enega izmed glavnih mest stranke Front National, leta 2001 pa je dobil ponovni mandat. Sedaj je prestopil k MPF. Daniel Simonpieri je zmagal v Marignanu, Jean-Marie Le Chevallier v Toulonu, Catherine Merget pa je leta 1997 z absolutno večino v prvem krogu zmagala v Vitrollesu, v provinci Bouches-du-Rhône.

Z vodenjem teh mest so se posledično spremenile politike delovanja. Jacques Bompard je zmanjšal stroške šolstva v svojem mestu na polovico, Catherine Merget je odpustila 150 uslužbencev, okrepila je policijo iz 34 na 70 ljudi. V Vitrollesu so podali predlog, da bi vsaki novopečeni francoski družini podarili 500 evrov in s tem favorizirali »nacionalno izbiro«⁶².

9.4 Zanikanje holokavsta in ostali problemi

Januarja 2005 je Jean-Marie Le Pen za desničarski časopis Rivarol izjavil, da »nemška okupacija ni bila tako zelo nehumanak«⁶³. »Stvar podrobnosti v drugi svetovni vojni« so bile plinske celice, kar pa je izbilo sodu dno in po Gayssotovem zakonu, ki prepoveduje holokavst, je bil obsojen na 183.000 evrov kazni⁶⁴.

Bruno Gollnisch, vodja evropske parlamentarne skupine Identiteta, Tradicija in Nadvlada je bil istega meseca obsojen na trimesečno pogojno kazen in 55.000 evrov kazni po tem, ko je izjavil: »Ne dvomim v obstoj koncentracijskih taborišč, kljub temu, da bi lahko zgodovinarji ugotovili natančno število le-teh. Ko pa govorimo o plinskih celicah; o obstoju teh pa se morajo še dogovoriti«⁶⁵.

Tudi nekateri drugi aktivisti iz Front Nationala so bili preganjani zaradi podobnih dejanj izražanja ekstermističnih pogledov. Zaradi teh so sprožili marsikateri incident nasilniškega obnašanja.

⁶¹ Le Penova stranka v boju za politično moč z levičarskim in konzervativnim kandidatom.

⁶² Nacionalna izbira v tem primeru pomeni podporo francoskim družinam.

⁶³ Vir: Internet 57.

⁶⁴ "Če vzamemo 1.000 strani debelo knjigo o drugi svetovni vojni, so koncentracijska taborišča omenjena na le dveh straneh in plinske celice v 15 vrsticah. Temu jaz pravim podrobnost.«Vir: Internet 58.

⁶⁵ Vir: Internet 59.

»Francoski državni zbor je sprejel kontraverzni zakon, ki omejuje možnost sorodnikom Francozov, ki pa prihajajo iz tujine, preseliti se v Francijo, poroča BBC. Zakon določa, da bodo morali priseljenci dokazati svojo finančno stabilnost in znanje francoskega jezika. Ob dvomu, ali je sorodstvo res pristno, lahko zahtevajo DNK testiranje.

Zakon prav tako načrtuje DNK testiranje za priseljence, pod pogojem, da uradniki kakorkoli podvomijo v krvno sorodstvo z osebo, pri kateri naj bi živeli. Stroške testa pa bodo morali priseljenci plačati sami.

Potrebna bo prošnja za bivanje v Franciji. Vsi morebitni priseljenci morajo sicer tudi teste poznavanja francoskega jezika in njihove kulture opraviti v svoji državi in v Francijo poslati prošnjo za bivanje v državi. Prošnje bodo morale prav tako dokazovati, da jih njihova družina v Franciji lahko preživi.

Sarkozy naj bi do konca leta Francijo "rešil" 25 tisoč ilegalnih priseljencev. Zakon mora v decembru 2007 še skozi sito senata. Hkrati francoski predsednik Nicolas Sarkozy obljublja, da bo še letos 25 tisoč ilegalnih priseljencev »poslal domov«,« piše Maja Gaspari v časniku Finance⁶⁶.

⁶⁶ Vir Internet 60.

9.5 Sklep

V programu francoskih nacionalistov opazimo zelo natančne ugotovitve o imigrantih in tujcih, podkrepljene s statističnimi podatki. Sama stranka je namreč močno zastopana tudi v Belgiji, na valonskem jezikovnem področju.

Problem ocene natančnih podatkov o izdatkih, ki se jih namenja sprejemu in asimilaciji priseljencev Front National posebej izpostavlja. Problem asimilacije tujcev v Franciji se je nakazal v nemirih socialno ogroženih iz pariških getov. Novi francoski predsednik Nicolas Sarkozy je zavzel trdo stališče do teh vprašanj. Pri pojavih nemirov je kot notranji minister s svojimi izjavami še dodatno zaostрил politiko do imigrantov.

Za Nacionalno fronto ostaja vzpostavljanje ostrejših migracijskih politik prednostna naloga, s tem, da bo vzpostavljena politika asimilacije tistih, ki spoštujejo zakone in običaje, sprejemajo dolžnosti, ki izhajajo iz njihovih pravic in, ki imajo Francijo za svojo edino domovino.

Ukinitev medicinske pomoči za tujce in denarne socialne pomoči je stranka ocenila kot bistveno. So za izstop iz Schengenskega prostora in odstop od vseh pogodb, ki dajejo EU pristojnost na področje priseljevanja, pravice do azila in vizumov. Povečanje sredstev za restriktivne politike, ki se ukvarjajo z imigranti, se jim zdi bolj smiselna, kot pa omilitev negativnih vplivov priseljevanja.

Francija je danes zaradi visokega življenjskega standarda (tudi zaradi izkoriščanja naravnih bogastev in delovne sile bivših kolonij) ena izmed najbolj zaželenih destinacij priseljevanja v Evropski uniji.

10. ZAKLJUČEK

Imigranti in politika priseljevanja so najpomembnejša tema vseh političnih programov strank, ne le skrajne desnice v Evropi. Ker imigracijska politika v Evropski uniji ni enotna, se tovrstna vprašanja prepuščajo nacionalnim državam, da jih urejajo po svoje. Globalna geostrateška pozicija Evrope je takšna, da so imigracijski tokovi usmerjeni na Zahod. Vpliv zgodovine je eden izmed tistih, ki bivše kolonialne države sooča s pritokom nove, po večini nekvalificirane delovne sile. Najbolj aktualne so Italija, bivše kolonije Belgije in Velike Britanije in pa Francije, kjer je delež imigrantov kar 6,5- odstoten in spada med prvih šest v Evropi.

Glavne smernice, ki se izpostavljajo v programih skrajne desnice, so povečanje nadzora nad migracijskimi tokovi in preprečevanje nezakonitih migracij, ukrepi za boljšo vključenost imigrantov ter mednarodni ukrepi z izvornimi državami za spodbujanje vračanja imigrantov.

Trend pri sprejemanju nacionalnih politik pelje k zaostrovanju imigracijskih pravic. Posamezne države EU so s sprejetjem novih članic uvedle tudi tako imenovano »premostitveno obdobje«, ko lahko priseljenci zaprosijo za delo v teh državah.

Poleg demografskih in ekonomskih učinkov priseljencev se države prejemnice bojijo ogrožanja notranje in zunanje varnosti države. Masovne imigracije lahko vplivajo tudi na zunanjo varnost in ogrožanje teritorialne suverenosti. Južne in severne države EU imajo različne teritorialne interese, kar lahko pripelje do konfliktov in vpliva na zunanjo in notranjo politiko EU.

Leta 1985 so države članice podpisale Schengenski sporazum, ki zagotavlja prosto gibanje oseb znotraj schengenskega območja. Podpis Maastrichtskega sporazuma dodatno obravnava politiko azila, prehod zunanjih meja EU, imigracijsko politiko in politiko do državljanov nečlanice EU.

Amsterdamski sporazum leta 1997 pa postavi politiko azila pod okrilje zakonodaje Evropske komisije. S podpisom te pogodbe so se države članice zavezale k sodelovanju pri oblikovanju skupne imigracijske politike.

Nekontroliranemu priseljevanju se je mogoče izogniti do te mere, do katere so evropske vlade in prebivalci pripravljeni pokriti stroške za omejevanje takega priseljevanja, kar pomeni neposredne fiskalne stroške protipriseljevalnih ukrepov, socialno ceno za nadaljnje odtujitve priseljenjskih skupnosti in potencialne dolgoročne stroške pomanjkanja delovne sile in nižje gospodarske rasti.

Vsak političen program, ki sem ga preučila, zahteva svojevrsten pristop, kljub temu, da so izpostavljene teme malodane identične.

Brezposelnost je ena izmed najpomembnejših, če ne najpomembnejša tema vsakega strankarskega programa. Je pa tudi tema, kjer se pokažejo razlike med posameznimi družinami strank. Vse stranke imajo sicer v svojih programih zapisan isti cilj: doseči polno zaposlenost. Način, kako to doseči, pa je tisto, kar stranke medsebojno razlikuje.

Število brezposelnih je vedno prvo merilo pri ocenjevanju vladajoče elite in je zato velikokrat močno predvolilno orožje. Stranke se ga rade poslužujejo pri nabiranju volilnih glasov. Zanimivo pri tem pa je, da stranke, ki so na oblasti, prikazujejo obstoječe stanje na trgu dela za spodbudno. Prav tako stanje pa je za opozicijske stranke nevzdržno in bi ga bilo potrebno izboljšati. Konec koncev pa to velja za skoraj vsa politična vprašanja.

Skupne značilnosti preučениh programov skrajnih desničarskih strank se kažejo v strogo negativnem pristopu do tem, ki so povezane z imigracijo v svojo državo. Tujci niso zaželeni ali potrebni za nadaljnji razvoj države in bodo takoj, ko se jih odkrije, deportirani. Trg dela v EU preferira cenejšo delovno silo, kar posledično privede do najemanja nekvalificirane, tuje delovne sile, »domačini« pa naj bi zaradi tega ostajali brez dela.

Prav vse zagovarjajo takojšen izgon tujcev, ki so storili hud zločin. Izguba državljanstva je tisti ukrep, h katerem se zatekajo skrajno desne stranke zato, ker želijo dodatno nameniti več sredstev za policijo in vzpostaviti zakonodajo, ki ne bo tolerirala kriminalnih združb in posameznikov. Tujci nimajo možnosti volilne pravice.

Azil naj bo zakonsko urejen in izbrisan iz ustavne pravice. Po mnenju italijanskih skrajnežev je namreč pravi pomen azila »ušel iz nadzora«, masovno se izrablja, zato se zavzemajo za ohranitev njegovega prvotnega pomena. Azilanti, ki nimajo urejenih identifikacijskih dokumentov in večkrat zapored ne uspejo dobiti statusa, se morajo po mnenju skrajnih desničarjev nastaniti v njim (azilantom) najbližjih varnih državah. V nasprotnem primeru sledi izgon.

Sorodniki imigrantov se lahko priselijo v državo le pod posebnimi pogoji, »združevanje družin« ostaja nesprijemljivo.

Sicer pa je za vse značilna želja po vzpostavljanju realistične politike obračanja migracijskih tokov, saj naj bi s takimi ukrepi ustavili vsako nadaljnjo imigracijo in začeli s politiko asimilacije. Možnosti dvojnega državljanstva ni več, saj ga je potrebno dodeliti le tistim, ki se v novo domovino integrirajo, asimilirajo, se naučijo jezika in spoštovanja novih pravil, norm in zakonov. Celotne formalne izjave o lojalnosti, opravljen izpit iz jezika in obvezno preverjanje tujcev na podlagi državljanstev se pojavljajo kot zahteve različnih kriterijev, ki bi temeljili na vzornem vedenju in asimilaciji.

Zahodne vrednote, posebej krščansko-zahodna kultura imajo prednost na vseh področjih, še posebej šolskem. Nacionalni patriotizem se izraža kot volja za samostojnost in pripadnost državi, kot tudi volja za ohranitev demokracije, človekovih pravic, ohranitev kulturne dediščine, okolja in pokrajin. Kulturna plitkost je pojem, ki se ga velika večina držav zelo boji in se zato zateka k oživljanju nacionalne kulture in običajev. Multikulturna družba jim ne predstavlja izziva, postala naj bi celo »konfliktna«.

Evroskepticizem pojmuje te države kot pojem, ki prinaša manj ugodnosti kot terjatev. Evropsko skupnost si predstavljajo kot diplomatsko telo, v katerem bi narodi sami odločali o svoji zunanji in notranji politiki. Izstop iz Schengenskega prostora in pogodb, ki dajejo Evropski uniji pristojnosti na področjih priseljevanja in zakonodaje, se jim zdi smiselni, ker naj bi tako ustavili nezakonito trgovino z ljudmi in s tem onemogočili kriminalnim združbam pogoje razcveta.

Države, v katerih skrajna desnica govori o gospodarskem napredku brez imigrantov in tujcev, nimajo jasnih predstav, kako bi se gospodarstvo razvijalo, če jih ne bi bilo. Država namreč stagnira in celo nazaduje, če ni ekonomsko uspešna, pri čemer pa imajo imigranti večjo vlogo, kot si jo skrajni desničarji želijo priznati.

Največja odstopanja se pojavljajo pri izjavi nemških republikancev, ki trdijo, da je Nemčija pregosto naseljena in bi bil določen upad prebivalstva pravi blagoslov. Mešanje prebivalstva naj bi bil problem tudi pri Italijanih, ki se sklicujejo na drugačne kulturno-civilizacijske navade, kot jih imajo imigranti. Tujci ustvarjajo vzdušje, da se Italijani počutijo kot tujci v lastni deželi.

Vlaams Belang poskuša celo z najrazličnejšimi ukrepi na področju socialnega varstva oblikovati družinam prijaznejše delovno okolje, kjer naj bi imeli tudi fiskalne ugodnosti.

Proces združevanja evropskih držav se kaže v povečani notranji migraciji. Veliko Portugalcev dela v Španiji, letošnje leto pa je izredno velik priliv Romunov in Bolgarov v Španijo in Italijo. Od leta 2004 je Velika Britanija najbolj zaželjena destinacija priseljencev iz Poljske, Latvije in Litve. Velike številke priseljencev, ki potujejo na zahod potrjuje dejstvo, da je migracija neustavljiv zgodovinski proces, ki se je začel prav zaradi razlik med Vzhodom in Zahodom. Kljub vsem opozorilom zahodnoevropske države z zaposlovanjem tuje delovne sile, dvigujejo svoj nacionalni BDP. Zaposlovanje v zdravstveni oskrbi, agrikulturi in prodaji na drobno, predstavlja tista dela, katera opravljajo predvsem tujci. Kakršnokoli obtoževanje, da so prav oni tisti, ki zasedajo dela, »namenjena« domačinom, je le sprenevedanje.

Tudi vzhodnoevropske države čutijo vplive izseljevanja. Zaradi manjše stopnje nezaposlovanja se odpirajo delovna mesta »doma«.

Problem imigracij je rešljiv le dolgoročno. Ko bo prišlo do enačenja vrednotenja delovne sile in, ko bo zahodna Evropa dvignila svojo produktivnost prek razvijanja tehnologij, takrat bomo lahko govorili o pravem pristopu k reševanju problema imigracij v Evropi.

Razvoj Evropske unije gre v smeri večje medsebojne integracije držav na vseh področjih ob seveda ohranjeni kulturno-zgodovinski identiteti in narodnostni identiteti držav članic.

Dandanašnji izziv predstavlja integralna forma, da bo pridobila politično in ekonomsko subjektiviteto, ki jo bo označevala skupna zunanja in varnostna politika. S tem bo Evropa postala enakopraven partner v izzivih globalnega sveta, med tekmeci, kot so ZDA, Rusija, Kitajska, Indija in drugi akterji, ki pridobivajo na mednarodnem pomenu.

11. LITERATURA

Članki v revijah in zbornikih

- Cox, Michael (1994): Po stalinizmu: ekstremna desnica v Rusiji, Vzhodni Nemčiji in Vzhodni Evropi. *Borec*, 529–531, 412–424.
- Golder, Matt (2003): Explaining variation in the Success of Extreme Right Parties in Western Europe. *Comparative Political Studies* (36), 432.
- Golder, Matt (2003): Electoral Institutions, Unemployment and Extreme Right Parties: A Correction. *British Journal of Political Science*, julij (33), 3.
- Mrevlje, Andrej (1996): Konfederalna republika Italija. *Mladina*, 10.6., 22–24.
- Pedahzur, Ami in Avraham Brichta (2002): The institutionalization of extreme right-wing parties: a paradox? *Party Politics* 8(1), 31–49.
- Rizman, Rudi (1998): Radikalna desnica na Slovenskem. *Teorija in praksa* 35(2), 249–268.
- Vidovič, Stanislav (1964): Desni ekstremizem na pohodu (Italija, Francija, Nemčija, Avstrija). *Teorija in praksa* 29(5/6), 551–559.

Samostojne publikacije

- Bell, David in Christopher Lord, ur. (1998): *Transnational parties in the European Union*. ZDA: Ashgate Brookfield.
- Bielefeld, Ulrich (1998): *Das eigene and das Fremde. Neuer Rassismus in den alten Welt?* Hamburg: Hamburger Edition.
- Bobbio, Norberto (1995): *Desnica in levica: razlogi in pomeni političnega razlikovanja*. Ljubljana: Znanstveno in publicistično središče.
- Britton, Andrew (2001): *Monetary Regimes of the Twentieth Century*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Coffe, Hilde, Jan Vermeir in Bruno Heyndels (2007): *Fertile grounds for extreme right-wing parties: Explaining the Vlaams Blok's electoral success in Flemish municipal elections*, Electoral Studies. Brussel: Vrije Universiteit Brussel.
- Čulaja, Vesna (2003): *Ekstremna desnica v Zahodni Evropi*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Engelman, Nina in Urša Golob: (1998): *Nacistična propaganda: nekoč in danes*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Gortnar, Damjana (1989): *Sovraštvo do tujcev v ZRN*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Hague, Rod, Martin Harrop in Shaun Breslin (1993): *Comparative government and politics: an introduction*. London: Lynne Rienner Publishers.
- Hainsworth, Paul, ur. (2000): *The Politics of the Extreme Right, from margins to the mainstream*. New York: Pinter.
- Harrison, Sarah (2004): *The Extreme Right and The Extreme Left in the European Parliament Elections 2004*. London: London School of Economics and Political Science.
- Heidar, Knut in Ruud Koole (2000): *Parliamentary party groups in European democracies: Political parties behind closed doors*. New York: Routledge.
- Hix, Simon in Christopher Lord (1997): *Political parties in the European Union*. New York: MacMillian Publishing.
- Hooghe, Marc, Ann Trappers in drugi (2007): *Migration to European Countries. A structural explanation of patterns, 1980–2004*. Leuven: Blackwell Publishing.
- Jesih, Boris (1991): *Avstrijske politične stranke in manjšinsko vprašanje*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Jowett, Garth in Victoria O'Donnell (1992): *Propaganda and Persuasion*. London, etc.: Sage Publications.
- Južnič, Stane (1981): *Novejša zgodovina (izbrana poglavja)*. Ljubljana: Univerzum.
- Lapajne, Janez (2002): *Ekonomski programi desnih političnih strank*. Ljubljana: Ekonomska fakulteta.
- Messina, Anthony (2002): *Why doesn't the dog bite? Extreme Right Parties and Euro Skepticism withing the European union*. Pariz: Presented at the conference The Year of the Euro, University of Notre Dame.

- Nugent, Neil (1994): *The government and Politics of the European Union*. Hampshire: Mac-Millan, Basingstoke.
- Obranovič, Simon in Borut Penko (2005): *Liberalizacija (1980–1990)*. Ljubljana: Ekonomska fakulteta.
- Pečjak, Vid (1994): *Psihologija množice*. Ljubljana: samozaložba.
- Pečjak, Vid (1995): *Psihologija množice*. Ljubljana: samozaložba.
- Pratkanis, Anthony in Elliot Aronson (2001): *Age of Propaganda*. New York: W. H. Freeman & Co.
- Ramet, Sabrina P.(1999): *The Radical Right in Central and Eastern Europe since 1989 (PostCommunist Cultural Studies)*. ZDA: Pennsylvania State Press.
- Schmidt, Manfred (1992): *Lexikon der Politik*. Westliche Industriegesellschaften. München: Beck Verlag.
- Schmidt, Michael (1993): *The New Reich, violent extremism in Unified Germany and Beyond*. New York: Panteon Books.
- Sruk, Vladimir (1995): *Leksikon politike*. Maribor: Obzorja.
- Širnik, Mateja (2002): *Nemški in avstrijski nacionalizem od 1918 dalje*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Špelko, Jasna (2006): *Evroskepticizem in evroskeptične stranke*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Štefančič, Matjaž (1998): *Nacistična propropaganda 1933–1945*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Vipotnik, Alenka (1975): *Pomen ideoloških simbolov v mednarodni propagandi*. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede.
- Zajc, Pavlina (2003): *Imigracije v Francijo po letu 1975*. Ljubljana: Ekonomska fakulteta.

Internetni viri

Internet 1: Student Info (2007): *Nationalism in Europe*. Dostopno na http://www.bris.ac.uk/Depts/Politics/u_grad/notes00-01/104wk9.htm (12. julij 2007).

Internet 2: Evropski parlament (2007): *Razpustitev politične skupine Identiteta, tradicija, suverenost zaradi izstopa romunskih poslancev*. Dostopno na http://www.europarl.europa.eu/news/expert/infopress_page/008-13089-316-11-46-901-20071114IPR13088-12-11-2007-2007-true/default_sl.htm, (17. december 2007).

Internet 3: Wikipedia—a free encyclopedia online (2007a): *Political groups of the European Parliament, Fascists and the Far Right*. Dostopno na http://en.wikipedia.org/wiki/Political_groups_of_the_European_Parliament#Fascists_and_the_Far_Right, (11. december 2007).

Internet 4: Wikipedia—a free encyclopedia online (2007b): *Avstrijska državna pogodba*. Dostopno na http://sl.wikipedia.org/wiki/Avstrijska_drzavna_pogodba, (20. december 2007).

Internet 5: Wikipedia—a free encyclopedia online (2007c): *Freedom Party of Austria*. Dostopno na <http://en.wikipedia.org/wiki/Fpoe>, (5. december 2007).

Internet 6: Wikipedia—a free encyclopedia online (2007č): *Kurt Waldheim*. Dostopno na http://en.wikipedia.org/wiki/Kurt_Waldheim, (4. november 2007).

Internet 7: BBC News (2000): *Haider in context: Nazi employment policies*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/639385.stm>, (8. november 2007).

Internet 8 in 9: BBC News (1999): *Austria leader shuns far right*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/464374.stm>, (8. november 2007).

Internet 10: BBC News (2000): *Austrian far-right on verge of power*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/629205.stm>, (8. November 2007).

Internet 11: BBC News (2000): *Analysis: Haider's tactical move*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/660585.stm>, (8. November 2007).

Internet 12: BBC News (2005): *Haider founds new Austrian party*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4409953.stm>, (8. November 2007).

Internet 13: Times Online (2005): *John Tyndall Racist ideologue who led a succession of far-right groups*. Dostopna na <http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/obituaries/article545764.ece>, (3. december 2007).

Internet 14: Youth Against Rasism in Europe (2006): *Stop the Nazi BNP!*. Dostopna na <http://www.yre.org.uk/history.html>, (3. december 2007).

Internet 15: BBC News (2003): *History of the BNP*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/1/hi/uk/2690555.stm>, (3. december 2007).

Internet 16: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007d): *British National Party*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/British_National_Party, (3. december 2007).

Internet 17: BBC News (2004): *Barclays Bank bans BNP accounts*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/1/hi/business/3901621.stm>, (3. december 2007).

Internet 18: Telegraph Newspaper Online (2007): *BNP website is the most popular in politics*. Dostopna na <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2007/09/13/nbnp113.xml>, in http://www.bnp.org.uk/news_detail.php?newsId=1711, (3. december 2007).

Internet 19: The Extreme Right in Local and Central Government (2004): *Institute of Race Relation's European Race Bulletin Project*. Dostopna na <http://www.irr.org.uk/europe/>, (3. december 2007).

Internet 20: BNP Party (2007): *Manifesto*. Dostopna na <http://www.bnp.org.uk/candidates2005/manifesto/manf6.htm>, (3. december 2007).

Internet 21: BBC News (2007): *BNP– under the skin*. Dostopna na http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/programmes/2001/bnp_special/roots/1984.stm, (3. december 2007).

Internet 22: The Guardian (2003): *Expelled BNP founder plans court battle*. Dostopna na <http://politics.guardian.co.uk/farright/story/0,11375,1028498,00.html>, (3. december 2007).

Internet 23: BNP Party (2007): *Is The BNP Racist?* Dostopna na http://www.bnp.org.uk/articles/race_reality.htm, (3. december 2007).

Internet 24: BBC News (2007): *BNP Under the skin*. Dostopna na http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/programmes/2001/bnp_special/membership/other/lawrence_rustem.stm, (3. december 2007).

Internet 25: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007e): *British National Party*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/British_National_Party#_note-bnputs, (3. december 2007).

Internet 26: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007f): *British national Party*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/British_National_Party#_note-bnputs, (3. december 2007).

Internet 27: Times Online (2007): *The British National Party gains strength*. Dostopna na <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article1672185.ece>, (3. december 2007).

Internet 28: C4 News (2002): *Young Nazi and Proud*. Dostopna na http://web.archive.org/web/20060219052402/http://www.channel4.com/news/2003/special_reports/young_nazi_proud.html, (3. december 2007).

Internet 29: SMG Productions (2006): *Nazi Hate Rock*. Dostopna na http://www.smgproductions.tv/content/default.asp?page=s2_3_23, (3. december 2007).

Internet 30: BNP Party (2007): *Four BNP candidates in two local council elections*. Dostopna na

http://www.bnp.org.uk/news_detail.php?newsId=1057, (3. december 2007).

Internet 31: BNP Party (2007): *Manifesto*. Dostopna na

<http://www.bnp.org.uk/candidates2005/manifesto/manf3.htm>, (3. december 2007).

Internet 32 Wikipedia—a free enciklopedia online (2007g): *Loyalist*. Dostopna na

<http://en.wikipedia.org/wiki/Loyalist>, (12. december 2007).

Internet 33: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007h): *Blood and Honour*. Dostopna na

http://en.wikipedia.org/wiki/Blood_And_Honour, (12. december 2007).

Internet 34: BBC News (1998): *World Jewish Organization chief in Switzerland*. Dostopna na

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/92552.stm>, (12. december 2007).

Internet 35: BBC News (2003): *Swiss right in political avalanche*. Dostopna na

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/3204412.stm>, (4. december 2007).

Internet 36: BBC News (2007): *Profile: Christoph Blocher*. Dostopna na

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/3206778.stm>, (12. december 2007).

Internet 37: Švicarski nacionalni parlament (2007): *Physionomie politique du Conseil national par parti à l'issue des élections*. Dostopna na

<http://www.parlament.ch/e/dokumentation/wahlen-2007/wahlen-2007/wahlen-2007-statistiken/Pages/wa-statistiken-diagramme-zusammensetzung-nr-nach-wahlen.aspx>, (4. december 2007).

Internet 38: Švicarski nacionalni parlament (2007): *Représentation des groupes parlementaires par canton, état en 2007*. Dostopna na

<http://www.parlament.ch/E/dokumentation/in-statistiken-tabellen/Pages/in-st-staerke-der-fraktionen-nach-kantonen.aspx>, (4. december 2007).

Internet 39: The Extreme Right in Local and Central Government (2004): Institute of Race Relation's European Race Bulletin Project. Dostopna na <http://www.irr.org.uk/europe/>, (4. december 2007).

Internet 40: BBC News (2003): *Swiss right in political avalanche*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/3204412.stm>, (4. december 2007).

Internet 41: BBC News (2007): *Swiss move to ban minarets*. Dostopna na <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/6676271.stm>, (4. december 2007).

Internet 42: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007i): *Far Right*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/Far_right, (5. december 2007).

Internet 43: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007j): *CEDADE*. Dostopna na <http://en.wikipedia.org/wiki/CEDADE>, (5. december 2007).

Internet 44: The Vidal Sassoon International Center for the Study of Antisemitism The Hebrew University of Jerusalem (2005): *Antisemitism and the Extreme Right in Spain (1962–1997)*. Dostopna na <http://sicsa.huji.ac.il/15spain.html>, (5. december 2007).

Internet 45: Expatica (2008): *Influx of Africans to Spain continues in 2008*. Dostopna na http://www.expatica.com/actual/article.asp?subchannel_id=81&story_id=35473, (5. december 2007).

Internet 46: EURO/TOPICS (2006): *Spain's flip-flop on imigration*. Dostopna na http://www.eurotopics.net/en/presseschau/archiv/archiv_newsletter/NEWSLETTER-2006-09-13, (5. december 2007).

Internet 47: EURO/TOPICS (2006): *Spain's flip-flop on imigration*. Dostopna na http://www.eurotopics.net/en/search/results/archiv_article/ARTICLE6948-Spain-s-flip-flop-on-imigration, (9. december 2007).

Internet: 48: Evropski parlament (2007): *Report on Racism and Xenophobia in the Member States of the EU*. Dostopna na http://fra.europa.eu/fra/index.php?fuseaction=content.dsp_cat_content&catid=3fb38ad3e22bb&contentid=46d3ce2da38d9, (9. december 2007).

Internet 49: 24ur.com (2007): *Napolitano za integracijo Romunov*. Dostopna na http://24ur.com/bin/article.php?article_id=3110726, (2. januar 2008).

Internet 50: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007k): *Vlaams Belang*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Belang, (9. december 2007).

Internet 51: Vlaams Belang (2007): *Vlaams Blok wordt Vlaams Belang*. Dostopna na <http://www.vlaamsblok.be/index.shtml>, (6. december 2007).

Internet 52: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007l): *Vlaams Belang*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/Vlaams_Belang, (6. december 2007).

Internet 53: Vlaams Belang (2007): *Programma*. Dostopna na http://www.vlaamsbelang.org/files/20041212_programma.pdf, (6. december 2007).

Internet 54: Spletna Mladina (2007): *Jure Erznožnik: Belgija, crkni!* Dostopna na http://www.mladina.si/tednik/200741/clanek/nar--evropa-jure_ernoznik/, (11. november 2007).

Internet 55: Front National (2007): *Mouvement d'envergure nationale, le Front National dispose d'une implantation sur tout le territoire*. Dostopna na <http://www.adhesions-fn.com/>, (11. november 2007).

Internet 56: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007m): *Front National*. Dostopna na [http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_\(France\)#_note-2](http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_(France)#_note-2), (11. november 2007).

Internet 57: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007n): »*Le Pen: L'Occupation allemande "n'a pas été aussi inhumaine*«. Dostopna na [http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_\(France\)#_note-2](http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_(France)#_note-2), (11. november 2007).

Internet 58: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007o): *Jean-Marie Le Pen*. Dostopna na http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Marie_Le_Pen, (11. november 2007).

Internet 59: Wikipedia—a free enciklopedia online (2007p): *Front National*. Dostopna na [http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_\(France\)#_note-2](http://en.wikipedia.org/wiki/Front_National_(France)#_note-2), (11. november 2007).

Internet 60: Finance Online (2007): Maja Gaspari (2007): *Francija: Stop priseljencem*. Dostopna na: http://www.finance.si/191535/Francija_Stop_priseljencem, (25. november 2007).

PRILOGE

PRILOGA A: PROGRAM NEMŠKE REPUBLIKANSKE STRANKE

Država in družba

Nemška identiteta namesto multikulturalnosti

Vsak ima nepreklicno človekovo pravico do domovine. Ta zagotavlja varnost in podporo v znanem okolju in z občutkom, da nisi sam, ampak pripadnik neke skupine, ki je povezana z zgodovino, jezikom in kulturo in jamči za soljudi.

Iz domovine smo lahko pregnani, ne da bi zamenjali kraj bivališča: s kulturnim potujčevanjem in masovnim priseljevanjem tujcev. Tisti, ki si želijo »multikulturno družbo«, ker jim domovina nič ne pomeni, nimajo pravice, da bi posegali v domovinsko pravico drugih.

Poleg tega je iz izkušenj vsaka multikulturalna družba konfliktna družba.

Zato se najpomembnejša zahteva stranke Republikaner glasi:

Ohranitev nemške domovine, brez multikulture družbe, brez mnogonacionalne države!

Kultura

Nemčija je ena največjih kulturnih nacij na svetu. To kulturo velja samozavestno zastopati. Za komplekse manjvrednosti ni nobega razloga:

- prednost krščanski-zahodni kulturi – še posebej nemški – v šolski vzgoji,
- ohranjanje nemških običajev in ponovna oživitev nemških pesmi, vključno tistih z območij izгона,
- varovanje nemškega jezika pred prevelikim tujejezičnim vplivom, tudi v medijih,
- 50 %-ni minimalni delež nemške glasbe v radijskih oddajah,
- ne podpiramo tako imenovanih multikulturenih ali interkulturenih projektov.

Tujci

V Nemčiji je meja obremenjenosti prekoračena. Visok delež tujcev je v mnogih mestih in mestnih predelih privedel do tega, da Nemci ostajajo v manjšini, da so razredi v šolah sestavljeni skoraj samo iz tujcev in da – predvsem pri Turkih – nastajajo paralelne družbe.

Zmogljivost sprejema tujcev iz tujih kulturnih krogov je izčrpana, deloma že presežena, komaj še lahko govorimo o integraciji. Ne potrebujemo še več tujcev, da bi izravnali upad prebivalstva v Nemčiji in rešili socialne varnostne sisteme.

V eni najgosteje poseljenih držav na svetu in spričo velikih ekoloških problemov bi bil določen upad gostote prebivalcev pravi blagoslov.

Pokojnine moramo zagotoviti na drugačen način, posebej s podpiranjem nemških družin. To še bolj velja, saj tujci do sedaj niso razbremenili socialnega sistema, ampak ga obremenjujejo.

Zato moramo izrabiti vse možnosti, da bi omejili priseljevanje tujcev, in določene skupine tujcev vrniti nazaj v domovino:

- potrditev osnovnega načela, da Nemčija ni imigracijska dežela,
- sprejetje zakona, ki prepoveduje priseljevanje,
- razveljavitev vseh mednarodnopravnih pogodb, ki urejajo pravico do priseljevanja (npr. povezovalni sporazum s Turčijo),
- pomoč za vrnitev brezposelnih tujcev,
- pojačanje namesto odstranitve mejnega nadzora,
- ohranitev zamrznitve pridobivanja tuje delovne sile,
- neprehodnost za pripadnike vzhodno- in južnoevropskih držav, ki bodo sprejete v EU,
- prisilni izgon v primeru ponovitve kaznivega dejanja ali težkega kaznivega dejanja,
- omejitev družinskega (otroškega) dodatka na otroke do 6 let,
- prekinitev bivanja za tujce, ki se niso pripravljene integrirati, posebej islamski fundamentalisti,
- delež za stroške integracije krijejo tujci,
- priseljevanje izseljencev samo za osebe, ki lahko dokažejo nemško poreklo in zadostno znanje nemškega jezika,

- omejitev za vse nadaljnje kontingentne begunce, tudi v primeru posebnih sporazumov.

Kdor želi dolgoročno ostati v Nemčiji, se mora vključiti v nemško družbo; ostal bo gost, ki lahko pridobi državljanске pravice samo s podelitvijo državljanstva:

- naučiti se nemškega jezika in popolno spoštovanje ustave, kakor tudi prilagoditev na tukaj veljavne norme,
- opustitev pretiranega nacionalno-religioznega vedenja, ki moti mirno sobivanje,
- tujci nimajo volilne pravice,
- ni možnosti dvojnega državljanstva,
- podelitev državljanstva samo za tiste, ki kažejo nedvomno usmeritev k nemškemu narodu.

Azil

Pravica do azila je masovno zlorabljena.

Mora biti omejena na striktno politične preganjance:

- izbris ustavne pravice do azila, namesto tega zakonska ureditev,
- ni možnosti razširitve pravice do azila na nedržavni pregon in t. i. begunce zaradi revščine,
- nastanitev v zbirnih bivališčih in izključna dodelitev materialnih storitev,
- pospešitev postopka za azil, omejitev na dva sodna postopka in izključitev zaporednih prošenj,
- konsekventen izgon vseh zavrnjenih prosilcev za azil,
- uklonilni zapor za zavrnjene prosilce, ki npr. z uničenjem dokumentov onemogočajo njihov izgon,
- izgon zločinskih prosilcev za azil tudi pred zaključkom postopka,
- preprečevanje t. i. cerkvenega azila s policijo in kazenskopравnimi sredstvi,
- preverjanje vzrokov za azil pri odobrenih azilantih vsaki dve leti in vrnitev ob izpadu vzrokov.

PRILOGA B: PROGRAM AVSTRIJSKE SVOBODNJAŠKE STRANKE

1. poglavje: **Svoboda kot najvišje dobro**

Vsebina: svoboda je temeljna pravica vsakega človeka.

2. poglavje: **Nedotakljivost človeškega dostojanstva**

Vsebina: vsak človek je edinstven in nezamenljiv.

3. poglavje: **Avstrija**

1. člen:

Avstrija je več kot samo interesna skupnost. Njeno prebivalstvo je povezano z voljo za samostojnost in občutkom pripadnosti. Ta volja se izraža v demokratični, federalistični in pravni Republiki Avstriji.

- Avstrijski patriotizem se izraža kot volja za samostojnost in pripadnost Avstrijcev, kot volja za ohranitev demokracije, človekovih pravic, pravne države in federalizma, kot volja za ohranitev dediščine Avstrije in kot volja za ohranitev okolja, pokrajine in narave.
- Identiteta Avstrije je zaznamovana z raznolikostjo in številnostjo regionalnih identitet. Prebivalstvo Avstrije je po žalostnih zgodovinskih izkušnjah izrazilo voljo za pripadnost v okviru regionalne samostojnosti.

2. člen:

Demokracija kot podlaga za avstrijski patriotizem.

3. člen:

Pripadnost vseh Avstrijcev ne pomeni samo državljskih pravic, ampak tudi dolžnosti: še posebej solidarnost, ohranitev državne skupnosti in doprinos k notranji in zunanji varnosti.

4. člen:

Zgodovinska in kulturna dediščina Avstrije upravičuje ponos na dosežene uspehe, tradicijo. Patriotizem zavezuje k samozavestni politiki in odporu do kulturne plitkosti, do vedno močnejšega prizadevanja za blatenje tradicije in namernega podcenjevanja Avstrije.

- Zaradi velikega pomena staroavstrijske, vsenemške in vseevropske zgodovine in iz nje izhajajoče kulturne dediščine je legitimno, da na internacionalnem nivoju nastopimo samozavestno in ponosno.
- Zavračali bomo politiko, ki še posebej od priključitve Avstrije k EU teži k pretiranemu poenotenju in niveliranju na škodo duhovnega in kulturnega bistva Avstrije.
- Duh časa, da bi dosegli odmev v javnosti, je privedel do povečanega zmerjanja Avstrije in namernega zmanjševanja avstrijskih posebnosti, in zahteva odločen duhovni odpor vseh patriotskih moči.
- Prav na medialnem nivoju se že leta pozna kulturno reven razvoj, kar zahteva nov duhovni in kulturni prelom, ki bo ohranil avstrijske tradicije in regionalne posebnosti.

4. poglavje: **Pravica do domovine**

Domovina je demokratična Republika Avstrija in njene zvezne dežele, zgodovinske manjšine (Nemci, Hrvati, Slovaki, Slovenci, Romi, Čehi in Madžari) in priznana je njihova kultura.

Domovino je potrebno varovati v obsegu, etičnem in v kulturnem smislu.

PRILOGA C: PROGRAM ANGLEŠKE NACIONALNE STRANKE

1. V vsaki družbi, ki stoji na zakonih, se mora prepoznati dejstvo, da morajo biti nezakoniti priseljenci takoj, ko se jih odkrije, deportirani. Da se te operacije lahko lažje izvršujejo, bomo povečali financiranje policije in sodišč. Sedanji režim predstavlja takšne deportacije kot take, ki bi jih lahko uveljavljala le avtoritarne policijska taktika. To je seveda napačna trditev, saj je dnevno deportiranih na desetine ljudi brez vsakršnega incidenta.

2. Vsak narod ima pravico zaščititi svoje meje, da zaščiti svojo suverenost. Mi bomo začeli uveljavljati takšno taktiko s povišanjem financiranja mejne kontrole za 500 odstotkov in nadaljevali tudi s povečanjem osebja dokler ne bodo naše meje varne pred vsiljivci. Še posebej pa je potrebno poudariti, da bodo prvi Angleži, ki se bodo vrnili iz Iraka, premeščeni na kritične točke, kot sta Kanalni tunel in Kentska пристanišča. To se bo zgodilo takoj, ko BNP stopi v vlado. Danes se predstavlja mišljenje, da mej ni mogoče popolnoma zapreti oziroma imeti na očeh, kar pa kaže na laž, saj je Japonska izvrsten primer otoške države, ki ima to področje urejeno.

3. Velika Britanija je podpisnica Konvencije o zaščiti beguncev iz leta 1951. Priznavamo upravičenost političnega azila, ampak do točke, ko bi moralo mednarodno pravo takšnim osebam zagotoviti zatočišče v prvi najbližji državi. Torej, razen v primeru poplave beguncev iz Francije in Danske, ti ljudje niso odgovornost Velike Britanije in nimajo pravice do zatočišča.

Tukaj ne gre za neobčutljivost: gre za problem, ki je svetoven in ne britanski in ni v naši moči rešljiv. V pomoč beguncem, da najdejo pravo zatočišče, smo pripravljene zbirati sredstva za takšne programe.

4. Reformirali bomo zakone in zakonsko regulativo, da ne bo več popuščanja pri imigrantih in beguncih, nobene amnestije, ki jo dobijo vsakič, ko prekršijo zakon, kot tudi nič več dragih pritožb zoper takšne odločitve. Nameravamo prepustiti kršilcu, da dokaže svojo upravičeno prisotnost v državi.

5. Nameravamo tudi uzakoniti doživljenjsko prepoved vstopa v Veliko Britanijo tistim, ki jim je bila dokazana krivda in jih izgnati iz države.

PRILOGA D: PROGRAM ŠVICARSKE LJUDSKE STRANKE

1. zahteva po politiki v odnosu do tujcev, ki se orientira na potrebe Švice,
2. zavzema se za strogo uveljavitev švicarskih zakonov, njihovih vrednosti in pravil,
3. zahteva obligatorično formalno izjavo o lojalnosti vsakega, ki želi državljanstvo in sledi ustavi in pravnemu redu Švicarske konfederacije,
4. odklonitev splošne legalizacije imigrantov in zahteva po strogem postopanju proti ilegalnim priseljencem,
5. prepoved volilne pravice tujcem,
6. integracija ni stvar države, kljub temu pa moramo postaviti visoke zahteve morebitnim priseljencem. Integracija je odločitev tujcev,
7. vsak, ki se v Švico le priseli, se mora obvezati, da vsaj tri leta ne bo zaprosil za socialno pomoč,
8. državljanstvo dobi tisti, ki je že prej pridobil dovoljenje za bivanje,
9. državljani imajo pravico se svobodno odločiti o podelitvi državljanstva, neposredno podeljevanje statusa se odklanja,
10. tujci brez statusa, ki želijo pridobiti pokojnino, podporo za brezposelne ali socialno pomoč, načeloma ne smejo dobiti državljanstva,
11. izgon tistih tujcev, ki so storili hud zločin,
12. zahteva po ustanovitvi pravne osnove za takojšen odvzem tistim storilcem kriminalnih dejanj, ki so dobili državljanstvo v zadnjih petih letih.

PRILOGA E: PROGRAM ITALIJANSKE STRANKE NACIONALNEGA ZAVEZNIŠTVA

1. Mešanje prebivalcev, ki imajo popolnoma drugačno kulturno-civilizacijske navade z Italijani, pripelje do tega, da so tujci odrezani od svoje domovine in tradicije in, da se Italijani v četrtih, s katerimi živijo s priseljenci v večjem številu, počutijo kot tujci v lastni deželi.
2. Moramo končati z imigracijo ljudi zunaj EU, ker tako imenovani »trg dela« preferira tujce pred Italijani.
3. Mora se preprečiti združevanje družin imigrantov.
4. Vrniti se mora pravi pomen političnega azila na njegov izvorni pomen.
5. Boriti se moramo zoper lažni turizem (prostitucija).
6. Ustanoviti se morajo koordinirane politične enote za repatriacijo imigrantov, ki prihajajo izven EU.
7. Takoj moramo pregnati ilegalne priseljence.
8. Naturalizirati moramo asimilante in integrirati emigrante ter prenehati z jakobinizmi, da se Italijani navadimo na njihove navade in obratno.
9. Principalno si mora tisti, ki prebiva v Italiji, prizadevati, spoštovati vse institucije, kot tudi navade, izročilo in religijo naše države. Nasprotno obnašanje je kršitev ustavnega in javnega reda in zahteva takojšen izgon.
10. Moramo razpustiti etična geta, podpirati mednarodne pogodbe, ki omogočajo kaznovanje že preganjanih imigrantov.
11. Moramo zagotoviti prioriteto pri zaposlovanju Italijanov. Tisti, ki bi dal delo/sluzbo tujcu, mora dokazati, da v daljšem času za to delovno mesto ni dobil Italijana.
12. Prioriteto pristopa k izobrazbi, zdravstvu in socialnim ugodnostim (tudi javnemu stanovanjskemu skladu) morajo imeti Italijani.
13. Moramo ostati gospodarji naših meja, izročil, kulture in usode. Moramo reafirmirati skrajno ostrino italijanskosti.

PRILOGA F: PROGRAM BELGIJSKE STRANKE FLAMSKI INTERES

1. člen

Vlaams Belang je nacionalistična stranka, ki se ji zdi, da mora vsak narod odločati o svoji usodi, da bi lahko dobro upravljal.

VB zahteva več flamskih pristojnosti – kot svojega nasprotnika pa ne vidi le Belgije, temveč tudi Evropske unije. Federalizem je napačna strategija in ne dopušča, da si sam svoj gospodar. Kdor v evropskih institucijah zastopa Belgijo, bo zastopal belgijske interese, ne pa flamskih. Francosko govoreči politiki v Belgiji uporabljajo evropske institucije predvsem zato, da Flandrijo predstavijo kot egoistično in vase zaprto. Flamci bi zato lahko le v neodvisni državi odločali o svoji prihodnosti in o sebi. To niso nedosegljive sanje, ampak jih je možno doseči. Imajo svoj flamski parlament, ki bi lahko sčasoma začel zastopati neodvisno Flandrijo. Tako bi tudi flamski denar in flamsko blagostanje ostala v flamskih rokah.

Zahteve na tem področju:

- neodvisnost Flandrije,
- ustavitev pretoka denarja iz Flandrije v Valonijo,
- Bruselj kot glavno mesto neodvisne Flandrije,
- Flandrija polnopravna članica EU,
- amnestija.

2. člen

Pravni predhodnik stranke Vlaams Belang je bila stranka Vlaams Blok (= Flamski blok), ki je 15. decembra 2001 organizirala kongres o neodvisnosti in hkrati predstavila tudi novo flamsko ustavo.

Vlaams Belang zastopa močne, objektivne in neodvisne medije in v državi zahteva več demokracije.

Zahteve:

- absolutna garancija za prosto izražanje mnenja, brez političnih procesov,
- spoštovanje institucij,
- neposredna izvolitev županov,
- depolitizacija in odstranitev političnih kabinetov,
- močni in nestrankarski javni mediji.

3.člen

Na področju dela in družine VB želi, da so delodajalci do družin vse bolj fleksibilni, kar pomeni, da so na prvem mestu interesi otrok delojemalcev. Tudi delo naj se oblikuje družini prijazno (prijaznejši delovni čas ...), organizirajo naj se službe, kot so vrtci, čistilne usluge, likalne usluge, predvsem pa je pomembno dodatno izobraževanje in »vseživljenjsko učenje«, ki je prijazno družini. Delojemalec naj bi si sam lahko določal/izbiral fleksibilni delovni čas glede na potrebe svoje družine.

Zahteve na tem področju:

- nikakršne fiskalne diskriminacije poročenih,
- uvajanje flamske denarne premije za kritje stroškov ob rojstvu otroka,
- uvajanje dohodka za vzgojo otrok,
- dobri in plačljivi otroški vrtci,
- pravičen otroški dodatek za vsakogar,
- denarne podpore po meri družine,
- tri leta starševskega dopusta, tri leta skrbniškega dopusta,
- družini prijazni ukrepi v podjetjih.

VB je tudi stranka etičnih vrednot:

- abortus nesprejemljiv,
- nujna aktivna pomoč ženskam, ki so nezaželeno noseče,
- aktivna evtanazija je nedopustna.

4. člen

VB se zavzema za drugačno politiko tujcev in priseljencev, ki izhaja iz zahteve: »prilagoditev ali vrnitev nazaj«. Njihovi predlogi so:

- neprepustna ustavitev imigracije,
- zahodne vrednote so in ostanejo fundament pravne države,
- zmanjšanje možnosti »združevanja družin« (po pravilu, da se v državo lahko preselijo tudi sorodniki imigrantov),
- strogi zakonik, ki ne dopušča dvojnega državljanstva,
- volilna pravica za državljane,
- enake pravice in dolžnosti za tujce, ki se prilagodijo, se naučijo flamskega jezika in spoštujejo flamske zakone in norme,
- nobenih tujcev v državnih službah,
- obvezno preverjanje tujcev na podlagi državljankega testa in izjave o lojalnosti državi, preden tujec dobi državljanstvo.

5. člen

Pravna država.

Flandrija in Valonija imata vsaka svojo pravno kulturo, zato VB zahteva flamsko sodstvo. Flandrija se namreč bolj naslanja na nizozemski poslovni in pragmatični prijem, Valonija pa je bolj orientirana na tradicionalno francosko pravno kulturo.

Policija in sodstvo morata sodelovati v boju proti zločinu. Ne da se bojita navadni državljan ali policist, bati se mora zločinec! VB želi ulico vrniti ljudstvu, zato zahteva trde prijeme.

Zahteve na tem področju:

- več sredstev in policistov,
- štiriritrna politika preventive, ničelne tolerance, alternativnih kazni in učinkovitih kazni,
- več denarja in pozornosti za pomoč žrtvam nasilja,
- vlada mora točno in natančno preučiti delež tujcev v kriminalu in ukrepati,
- zavrnitev kriminalnih tujcev in če je potrebno tudi izguba državljanstva,
- proti legalizaciji drog; trši in učinkovit prijem preprodajalcev mamil; učinkovitejša zatočišča za odvisnike,

- kaznovanje in če je potrebno tudi zapor za mlade kriminalce v mladostniških zaporih.

6. člen

Zahteve na področju ekonomije:

- znižanje globalnih davkov,
- ustavitev odtoka denarja v Valonijo in delitev socialne varnosti,
- delitev belgijskih vladnih dolgov,
- flamska denarna politika,
- maksimalna administrativna poenostavitev,
- politična neodvisnost flamskih sindikatov,
- flamske podpore za nezmožne dela.

7. člen

Centri za mladino s posebnimi potrebami naj se ne ukvarjajo s problematično in kriminalno mladino, saj to za vse vzgojitelje in socialne/pedagoške delavce pomeni preveč naporov. Takšnim otrokom z vedenjskimi problemi je treba pomoč omogočiti drugje, saj pomenijo nevarnost za svojo okolico.

VB je socialna stranka, zato zahteva in predlaga:

- cepitev socialnega varstva,
- en statut za delojemalce in samozaposlene,
- v vsaki mestni četrti in občini socialno okence,
- plačljivo zdravstveno skrbstvo,
- pravično pokojnino za vsakogar,
- do socialnega stanovanja brez prijateljskih zvez,
- nobenih mladostniških prestopnikov v centre za mladino s posebnimi potrebami,
- izdelano politiko za hendikepirano mladino in ljudi.

8. člen

Vlaams Belang se ukvarja s preteklostjo, sedanjostjo in prihodnostjo Flamcev. Zato zahteva tudi:

- da se nizozemščino zaščiti in vzpodbuja,
- da se minimalno financirajo tudi radijski in TV-programi, ki so v nizozemščini,
- da gresta dediščina in prostorsko načrtovanje z roko v roki,
- da se kultura širi brez pozitivne diskriminacije tujcev,
- da se bolje spodbuja in podpira flamske vrhunske športnike.

9. člen

Šolstvo je izrednega pomena za gradnjo prihodnosti. Zato VB zahteva:

- nujno potrebni mir v izobraževanju,
- spoštovanje pedagoške svobode in svobodne iniciative,
- tradicionalno in kakovostno izobraževanje,
- svobodno izbiro izobraževanja,
- nobenih socialnih razpok v visokem šolstvu zaradi bolonjskega dekreta,
- nizozemščina kot enakovreden jezik izobraževanja in znanosti,
- povrnitev ugleda poklica pedagoških delavcev.

10. člen

VB se zavzema za zdravo okoljsko politiko in premišljeno prostorsko načrtovanje in mobilnost.

Zahteve na tem področju:

- finančna podpora okolju prijaznim podjetjem in izdelkom,
- zmanjšanje odpadkov, ločeno zbiranje in predelava,
- ponovno narediti mesta varna, privlačna in polna življenja,
- premišljeno prostorsko načrtovanje,
- zaščita odprtih prostorov in naravnih parkov,
- vzpodbujati delo blizu doma ali celo doma,
- investirati, da bo javni prevoz bolj privlačen in udoben.

11. člen

V mednarodni politiki se VB zavzema za:

- tesno sodelovanje z Nizozemsko,
- flamsko diplomatsko telo, ki bi zastopalo flamski jezik in interese,
- evropsko Evropo, v kateri narodi lahko ostanejo to, kar so,
- demokratično Evropo,
- Evropo, v kateri se bodo suvereni narodi lahko odločali, da vstopijo ali izstopijo iz EU,
- evropsko vojaško moč, ki nastopa kot neodvisen in enakovreden partner Ameriki,
- premišljeno in nadzorovano sodelovanje med državami, ki je bolj naravnano na vrnitev tujcev v države, iz katerih izvirajo.

PRILOGA G: PROGRAM FRANCOSKE STRANKE NACIONALNA FRONTA

PRISELJEVANJE

UGOTOVITVE:

Na uradno francosko politiko priseljevanja zadnjih trideset let, glavnega krivca za večino težav, s katerimi se sooča naša država, je nenehno opozarjala Nacionalna fronta, ki je od svoje ustanovitve naprej predlagala vrsto ukrepov, ki ostajajo še vedno aktualni in tvorijo enega od temeljev našega globalnega načrta.

Vprašanje pretoka priseljencev, ki je dolgo časa veljalo za tabu, je odslej po mnenju večine političnih in gospodarskih opazovalcev postalo osrednje. Zid tišine in laži poka po vseh šivih, čeprav je netransparentnost še vedno na delu, zlasti kar se tiče povečanja izdatkov in statistik delinkvence. Isto je ugotovilo tudi V tem smislu je Računsko sodišče v svojem tematskem poročilu za leto 2004 objavilo, »...da je kakršnakoli ocena praktično nemogoča. Tudi parlament ne more razpolagati z gotovimi podatki. Nobeno ministrstvo ne ocenjuje natančno izdatkov, ki jih namenja sprejemu in integraciji priseljencev.«

Obseg pojavov, ki jih je vpeljala ta politika in njihovo pospeševanje, kot smo ga lahko opazovali v zadnjih letih, se zelo lepo kaže v naslednjih številkah:

6 milijonov: novi prebivalci, nastanjeni v Franciji zadnjih 20 let (in ne 2 milijona, kot je še pred kratkim zagotavljal Nacionalni inštitut za statistiko in študije – INSEE).

Od 400.000 do 500.000: uradna številka novih priseljencev, ki vstopijo vsako leto na francosko ozemlje, od tega jih ima po podatkih Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj 300.000 »urejen status«.

40 milijonov: je številka priseljencev izven EU in ki živijo na evropskih tleh, sodeč po poročilu Evropskega Parlamenta

60 milijard €: toliko letno znaša deficit zaradi migracij, če se opremo na poročilo Milloz iz leta 2005, ki ga ni nihče uspel izpodbiti (op. prev. Pierre Milloz, roj. 1927, francoski pravnik in ekonomist, član »znanstvenega združenja« stranke Front National).

700 milijonov €: toliko znašajo letni stroški zdravstvene pomoči, namenjene tujcem brez urejenega statusa.

25 %: povprečen odstotek tujih prebivalcev v zaporih na leto; če bi upoštevali vse zapornike, ki so priseljskega izvora, bi se verjetno povzpел na približno 70 %.

5 %: odstotek tujcev, ki vstopijo v Francijo s pogodbo o delu, kar pomeni, da ostalih 95 % vstopi v državo brez nje.

50 % upravičencev do denarne socialne pomoči (RMI) je tujcev.

Priseljevanje je danes svetovni problem. Zaradi njega je Francija naseljena z ljudmi, katerim pripadajo določene pravice, pogosto pa v njej vidijo le materialne prednosti, ki jim jih zagotavlja. Priseljevanje je pod pokroviteljstvom lobija, ki mu je v interesu preseljevanje ljudi, saj se s tem nižajo stroški za plače, in pod pokroviteljstvom političnega lobija, ki v njih vidi volilno telo, ki ga ni težko prepričati. Francozi se danes zadolžujejo zaradi socialnih dajatev, s čimer zmanjšujejo »svetovno revščino«, vse na račun stalnega primanjkljaja na račun socialne in 2000 milijard € javnega dolga, zaradi katerega francoskemu narodu v kratkem grozi bankrot.

Kadar nam dejstva dajejo razlog, ko se javnemu mnenju odpirajo oči in ko naši nasprotniki radi izpostavljajo probleme, ne da bi ponudili rešitve, za nas sploh ne bi smelo biti vprašanje, ali opustiti naš program ali ga nadomestiti z drugim.

Za Nacionalno fronto ostaja vzpostavljanje realistične politike obračanja migracijskih tokov prednostna naloga, s tem da bodo ustvarjeni pogoji za ustavitev vsake nadaljnje imigracije, vzpostavljena politika asimilacije tistih, ki spoštujejo naše zakone in naše običaje, sprejemajo dolžnosti, ki izhajajo iz njihovih pravic in ki imajo Francijo za svojo edino domovino.

UKREPI:

Naši predlogi temeljijo na petih ukrepih:

Implementacija politike zastraševanja

"zapreti pipe" tako, da bi različne socialne pomoči in pomoči za družino bile rezervirane le za Francoze in tako, da bi v okviru nove zakonodaje določili francosko narodnost kot pogoj za pridobitev prejemkov iz naslova socialne varnosti. Prav tako se bo za tujce dvignilo plačilo zdravstvenega zavarovanja in zavarovanja za primer brezposelnosti in bo tako primerljivo s tistimi za francoske državljane. Brezplačna medicinska pomoč za tujce (AME) in denarna socialna pomoč (RMI) bosta ukinjeni.

Ocenjena korist: 18,5 milijard €

1. Začeti z reformo pravice do državljanstva:

z ukinitvijo dvojnega državljanstva in z ukinitvijo avtomatske pridobitve državljanstva (izjema bi veljala le za tiste, katerih mati ali oče je francoske narodnosti). Pridobitev državljanstva bi bila odvisna od različnih kriterijev, ki bi temeljili na vzornem vedenju in stopnji integriranosti. Državljanstvo bo lahko odvzela pristojna sodna oblast v primerih, ko je do naturalizacije prišlo pred manj kot desetimi leti in v primerih kaznivih dejanj, ki so privedla do višje zaporne kazni od 6 mesecev in za katero ni možen odlog prestajanja.

2. Začeti s politiko kontrole mej:

- Ponovno vzpostaviti naše meje tako, da izstopimo iz Schengenskega prostora in odstopimo od vseh pogodb, ki dajejo Evropski uniji pristojnost na področju priseljevanja, pravice do azila in vizumov,
- vzpostaviti in udejanjiti ukrepe izselitve z ozemlja Francije in vzpostaviti zakonodajo, ki ne bo tolerirala kriminalnih združb, ki se ukvarjajo z nezakonito trgovino z ljudmi oziroma ki se ukvarjajo z nezakonitim priseljevanjem.

3. Začeti s politiko vračanja:

- ukiniti združitev družin, ki je od leta 1974 spremenila priseljevanje delavcev v priseljevanje ljudstev,
- skrajšati dovoljenje za bivanje z 10 let na 3 leta, tudi za tiste, ki se trenutno nahajajo na našem ozemlju,
- izgon delikventov – povratnikov, ki so tuji.

Ocenjena korist: 9 – 11 milijard €

4. Udejanjiti oziroma začeti s politiko sočasnega razvoja:

- združiti vračanje priseljencev s pomočjo državi izvora priseljenca, sorazmerno s sodelovanjem države na tem področju. Razvojna pomoč držav bi se lahko povečala, če bi bila tako usmerjena v dejansko pomoč prebivalstvu in če bi bila zagotovljen nadzor teh sredstev,
- organizirati redne evro-afriške konference, kjer bi se srečale države, ki se jih ta problem tiče in bi določile sredstva, s katerimi bi se populacijo, ki jo privlači bogastvo Evrope, zadržalo v državi izvora.

5. Začeti s politiko asimilacije:

- Vpeti politiko priseljevanja v globalnejši okvir. Ponavadi se ne prilagajamo življenju v državi, ki je pozabila svoja načela, vrednote in svoj ponos. Politika, ki jo bo vpeljal predsednik resnično narodne republike, bo globalna: z vrnitvijo družinskih vrednot, s ponovno vzpostavitev resnične narodne vzgoje, z ponovno vpeljavo prostovoljne vojaške službe za šest mesecev, spoštovanje dela, morale in vsega, kar je naredilo zgodovino Francije, kar bo lahko pripeljalo do resnične asimilacije, skupaj s pravicami in dolžnostmi, ki ji predpostavlja.
- Odpraviti posebne zahteve posameznih etničnih skupnosti in utrditi princip laičnosti. Princip pozitivne diskriminacije (ki v statistikah daje prednost tujcem) in njegovi perverzni učinki, kot je posebna mestna politika, bodo ukinjeni.

Ocenjena korist: 3 milijarde €